

Rose

ทั่ว
ยทอ
1 ภาค
มีแต่สิ่ง
อัศจรรย์
พันลึก

江湖遍他是奇葩

1

语笑阑珊
อวี๋เซี่ยวหลานซาน เขียน
ไซจิง แปล
Eno วา

Rose

江湖遍地是奇葩
ทั่วยุทธภพ
มีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 1

语笑阑珊

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

เขียน

ไซจิง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ท่วยุทธภพม์แต่สิ่งอัครยพันลึก 1
江湖遍地是奇葩

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

《江湖遍地是奇葩》Vol. 1

Original story and characters created and copyright © 语笑阑珊 Yu Xizo Lan Shan
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Corporations Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทํ้า ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7992-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศตกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จริยะ • บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เมื่อกบวชา
บรรณาธิการ กุลทรัพย์ ทรัพย์เสริมทวี • บรรณาธิการภาษาจีน ศิริพร บุญผาดินา
ซันเอติเตอร์ อัคริมา สุขดี • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณ ชาญกลิน • ออกแบบปก สิริพงษ์ กิจวัตร
ออกแบบรูปเล่ม ชินวัชร ยศศิริพันธ์ • คอมพิวเตอร์ ศุภิสรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร สุคนธา กิ่งก้าน
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด พรรรัตน์ รูปสูง, สิริธร จิวโสม, บุรีสกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าต้องย้อนอดีตไปในยุคโบราณที่มีสิ่งพิลึกพิลั่นคุณจะทำอย่างไร
เหมือนกับเส้นเชียนหลิง นักแสดงชายชื่อดังที่โชคชะตานำพา
ให้เขาย้อนอดีตไปอยู่ในร่างคุณชายน้อยแห่งปราสาทเขาสूरียันจันทรา
แค่ย้อนอดีตได้ก็พิลึกพิลั่นพอแล้ว แต่นั่นยังไม่หมด เพราะเขาได้พบกับ
จอมยุทธ์เหาะเหินเดินอากาศมากมาย แถมหลังบ้านยังเลี้ยงนกเพิงหวง
ในตำนานไว้ด้วย ที่สำคัญคือเขาดันมีคู่หมั้นเป็นจอมยุทธ์หนุ่มรูปหล่อ
ที่เขาไม่ได้ต้องการสิ่งเหล่านี้เลยสักนิด สิ่งที่เขาต้องการที่สุดคือทำ
ทุกวิถีทางให้ได้กลับบ้าน

มาเอาใจช่วยเส้นเชียนหลิงให้เขาใช้ชีวิตในยุคโบราณสุดอัศจรรย์
พันลึกได้อย่างราบรื่นกันนะค่ะ

Rose

จากใจผู้แปล

ท้าวยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก เป็นนิยายเรื่องที่สองของคุณ อวี๋เซี่ยวหลานซานที่เราได้รับโอกาสแปลเป็นภาษาไทย ส่วนเรื่องแรกก็คือ เรื่อง เล่ห์กลจักรพรรดิที่เราเชื่อว่าหลาย ๆ คนน่าจะได้อ่านและตกหลุมรัก ฉูเยวียนกับตัวนโปเลียนรวมถึงตัวละครอื่นๆ เหมือนกับเรา แต่บางคนอาจจะยังไม่ทราบว่ทั้งสองเรื่องนี้อยู่ในจักรวาลเดียวกัน ใช่แล้วค่ะ นั่นหมายความว่า ในเรื่องนี้ทุกคนจะได้พบกับตัวละครหลายตัวจาก เล่ห์กลจักรพรรดิให้หาคิดถึงกันด้วย

แม้ว่าทั้งสองเรื่องจะมาจากจักรวาลเดียวกันและเดินเรื่องในช่วงเวลาใกล้เคียงกันก็ตาม แต่ปมหลักของเรื่องกลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง หากเรื่องราวของฉูเยวียนและตัวนโปเลียนเป็นการต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ให้ทั้งสองที่ฐานะต่างกันสามารถครองคู่กันได้ เช่นนั้นเรื่องราวของเส้นเขียนหลงกับฉินเส้าอวี่ก็เป็นการผจญภัยที่ทั้งสนุกสนาน ชวนหัว โกลาหลลุ่นวาย และน่าอัศจรรย์ใจ นำพาให้คนสองคนที่มาจากคนละโลกได้พบพาน ผูกพัน และตกหลุมรักกันในที่สุด

ท้าวยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก บอกเล่าเรื่องราวของเส้นเขียนหลง จักรพรรดิจอเงินจากโลกยุคปัจจุบันที่ย้อนเวลามาเข้าร่างคุณชายน้อยแห่งปราสาทเซาสุริยันจันทราผู้ครองตำแหน่งคนงามอันดับหนึ่งแห่งยุทธภพ นอกจากนี้ยังพบว่าตัวเองมีคู่หมั้นรูปงาม ร่ำรวย มีหน้าซำยังมีฐานะ เป็นถึงประมุขวงจู่ยอิงอีกต่างหาก ดูเผินๆ เหมือนว่าชีวิตใหม่นี้จะสมบูรณ์แบบ เป็นที่อิจฉาของใครหลายคนอยู่หรอก แต่มันติดตรงที่ว่าคู่หมั้นนั้นดันเป็นผู้ชายนี่สิ!

ฉันเล่าวีจอมยุทธ์ชี้แก้งที่ขอบแกงคู่มั่นตัวเอง แถมยังแสดงละคร
ได้แนบเนียนซะจนนักแสดงมืออาชีพอย่างเส้นเขียนหลังยังต้องยอมแพ้
จะสั่นคลอนปณิธานอันแรงกล้าที่จะกลับโลกเดิมของเส้นเขียนหลังได้หรือไม่
แล้วในท้ายที่สุดเส้นเขียนหลังจะหาทางกลับบ้านได้หรือเปล่า ขอเชิญทุกคน
ร่วมผจญภัยและหาคำตอบไปพร้อม ๆ กันใน *ท้าวยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์*
พันลึก เล่มหนึ่งกันได้เลยคะ

หวังว่าทุกคนจะเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวของเส้นเขียนหลังกับ
ฉันเล่าวันนะคะ

ไฉฉิง
ผู้แปล

บทที่ 1

การทะลุมิติอันสะเทือนเลื่อนลั่น!

คู่หมั้นหนุ่มผู้แสนหล่อเหลา!

วสันตฤดูเดือนสาม

เจียงหนานสายฝนพรำ

เสียงบรรเลงเพลงพินดั่งแว่วเหนือแม่น้ำจินไหว ดอกท้อแบ่งบาน
งามสะพรั่งท่ามกลางแมกไม้ริมตลิ่ง ฤดูกาลนี้เดิมทีสมควรแก่การท่องเที่ยว
ทัศนารมชาติ หว่ายยุทธภพกลับอุบัติเรื่องใหญ่ขึ้น

เส้นเขียนหลังแห่งปราสาทเขาสูริยันจันทราพลัดตกจากต้นไม้ สูญเสีย
ความทรงจำไปเสียแล้ว!

ข่าวนี้เป็นเรื่องใหญ่ ทำให้ยุทธภพไม่อาจสงบลงได้

เหล่าวีรบุรุษหัวหล้าล้วนกล่าวกันว่า แม้ยุทธภพมีสำนักยุทธ์อยู่
มากมายดังปลาในหลังไหลสู่เจียงหนาน¹ หว่าสำนักที่มีศักยภาพมากพอ
จะครองความเป็นใหญ่ได้อย่างแท้จริงกลับมีเพียงสี่ อันได้แก่ สำนักอู่เสวีย
แห่งทิศอีสาน หุบเขาต้วนผิงแห่งทิศพายัพ ปราการสกลถึงแห่งทิศหริดี และ
ปราสาทเขาสูริยันจันทราแห่งเจียงหนาน

เส้นเขียนหลังผู้โชคร้ายคือบุตรชายคนสุดท้ายของเจ้าปราสาท
เขาสูริยันจันทรารักใคร่เอ็นดูที่สุด และเขายังเป็นคุณชายรูปร่างผู้สูงส่ง

¹ ส่วนวันที่มีต้นกำเนิดมาจากสมัยเริ่มก่อตั้งราชวงศ์จิ้นตะวันออกขึ้นที่เจียงหนาน โดยตอนนั้น
มีเหล่าผู้มีอันจะกินและบัณฑิตมากมายพากันโยกย้ายตามมา ทำให้มีคำพูดที่ว่า “ปัญญาชนหลังไหล
เข้ามาเจียงหนานมากมายดังปลาใน” ต่อมาก็กลายเป็นสำนวน “ปลาในหลังไหลสู่เจียงหนาน” สื่อว่า
จำนวนมากมายแล้วยังวนวนอลหม่านอีกด้วย

ที่ได้ให้ต่างรู้จักดีอีกด้วย

“หลังเออร์ที่แสนอาภัพของแม่!” ณ กลางลานเรือนอันโอ่อ่าของปราสาทเขา สตรีโฉมสะคราญวัยกลางคนร่ำไห้คร่ำครวญจนแบ่งชาติและเทหะทั่วดวงหน้า ภาพที่ออกมาจึงมีพลังทำลายล้างสูงอย่างยิ่ง

“ท่านแม่” นุ่มน้อยรูปงามผอมซูบซีดพลันปรากฏตัวตรงหน้าต่าง “ทำไมท่านยังไม่กลับไปอีกซอรับ” ตั้งแต่ตอนที่บอกลากันก็ผ่านไปกึ่งชั่วฉับ² แล้วแท้ๆ ซีนปล่อยให้นางร้องไห้ร้องไห้ต่อ เตียวคนจะเข้าใจผิดไปว่าตัวเองไม่ได้ความจำเสื่อม แต่ตายไปแล้วแน่ๆ ไม่อย่างนั้นท่านแม่คงไม่ร้องไห้ น้ำตาเป็นเผ่าเต่าเช่นนี้หรือ

“ก็แม่หักใจแยกจากเจ้าไม่ได้นี่นา” สตรีโฉมสะคราญวัยกลางคนใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา “ต้องโทษบิดาสมควรตายของเจ้า ถึงขั้นห้ามเราสองแม่ลูกอยู่ด้วยกันเกินหนึ่งชั่วยาม ช่างไรหวัจจิตหวัจใจจริงๆ!”

นี่สิถึงเรียกว่าบิดาบังเกิดเกล้า! เส้นเขียนหลังลอบถอนหายใจ หากต้องฟังมารดาต้องให้พุ่มพวยรำพึงรำพันซ้ำไปซ้ำมาเกินหนึ่งชั่วยามละก็ตนคงเป็นลมล้มพับไปแน่ ดีไม่ดีอาจอาเจียนเป็นเลือดจนหมดสติไปเสียด้วยซ้ำ

คิดๆ ดูก็ช่างน่ากลัวเหลือเกิน

ลำบากนักกว่าจะส่งมารดากลับไปได้ เส้นเขียนหลังย้อนกลับมาหนึ่งบนต่ง ก่อนจะคว้าขนมเปี๊ยะมากินหนึ่งชิ้น พลังฟังได้กริบใช้เล่าเรื่องราวในอดีตต่อไปด้วยจิตใจระทมขมขึ้นเกินรับไหว

นั่นเป็นเพราะเมื่อสามวันก่อนเขาเพิ่งได้รับตำแหน่งจักรพรรดิจอเงินคนใหม่ กำลังยืนน้ำตาคลอเข้าถือถ้วยรางวัลในงานมอบรางวัลอยู่แท้ๆ แต่ยังไม่ทันกล่าวขอบคุณสักคำ จู่ๆ เพดานก็ถล่มลงมาพาดหัวเขาเสียก่อนพื้นขึ้นมาก็ที่ก็พบว่ารูปร่างหน้าตายังเหมือนเดิม ชื่อแซ่ก็ไม่เปลี่ยน ทว่าสถานะกลับกลายเป็นนายน้อยแห่งปราสาทเขาสุริยันจันทราไปเสียแล้ว

² การนับเวลาแบบจีนโบราณ หนึ่งชั่วฉับชาเท่ากับ 15 นาที กึ่งชั่วฉับชาจึงเท่ากับ 7-8 นาที โดยประมาณ

นาย! น้อย! พอได้ยินสองคำนี้เส้นเขียนหลังก็สติแตกทันที! จริงอยู่
ว่าเขาไฟฝันอยากจะทำลี้ล่อกลุ่มใหญ่ไปเดินอาตๆ อวดศักดิ์กับเขาบ้าง
สักครั้ง แต่มันก็แค่ความไฟฝันเท่านั้น ทำไมอยู่ดีๆ ถึงกลายเป็นจริงขึ้นมา
ละเนี่ย! อีกอย่าง เขาก็เพิ่งได้รางวัลนักแสดงชายยอดเยี่ยมแท้ๆ กลับต้องมา
ถูกหับตายเสียก่อน มันน่าสมเพชเกินไปไหม!

“หลังเออร์วางใจเถอะ ต่อให้ต้องพลิกแผ่นดิน พ่อก็จะหาตัวคนที่
วางแผนลอบทำร้ายเจ้าให้จงได้!” เพิ่งพินขึ้นมาก็ถูกเจ้าปราสาทที่กำลัง
แผ่กลืนอายุดูดันกุมมือไว้ แถมฝายนั้นยังเป่าหวดถลึงตากล่าวอีกว่า
“ถึงตอนนั้นจะแล่นือกระซกเอ็น จับตุนจับทอดอย่างไรก็ตามแต่ใจเจ้า
ปรารถนา!”

เส้นเขียนหลังพลันเสียวสันหลังวาบ...ละ...ละ...แล่นือกระซกเอ็น
เหวอ

“ชั่วช้านัก ถึงกับกล้าวางแผนลอบทำร้ายหลังเออร์ แค่นี้หากไม่ชำระ
ข้าคงไม่มีหน้าเรียกตัวเองว่าพี่รองของเจ้าแล้ว!” ชายหนุ่มในชุดผ้าแพร
ที่ยืนอยู่ด้านข้างเองก็โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ถึงขั้นชักกระบี่ฟันโต๊ะไม้แดง
จนขาดเป็นเสี่ยง เขี้ยวโหดเป็นที่สุด!

ชั่วขณะที่เสียงเครื่องกระเบื้องตกพื้นแตกกระจายดังพลั้ง เส้น
เขียนหลังก็น้ำตาคลอเข้าทันที!

ดูก็รู้ว่าแม้แต่พวกหัวรุนแรงกันทั้งบ้าน ถ้าเกิดพวกเขารู้ว่าคนตรงหน้า
โดนขโมยคานเปลี่ยนเสาไปแล้วละก็ อาจมองตนเป็นญาติปีศาจแล้วจับ
สุมพินจุดไฟเผาทั้งเป็นเลยก็ได้! โดนเผาตายมันน่าอนาถเกินไปหรือเปล่า!
ไม่ว่าอย่างไรรักก็ต้องรักษาชีวิตเอาไว้ก่อน ต่อให้ต้องทำผิดศีลธรรมก็ยิ่งดีกว่า
ถูกเผาจนกลายเป็นเบียด่างละนะ!

ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจกุมมือเจ้าปราสาทเอาไว้พลางสะอึกสะอื้น
“ท่านพ่อ ดูเหมือนข้าจะความจำเสื่อมเสียแล้ว” แสดงได้สมกับเป็นมืออาชีพ
เสียจริง!

ทันทีที่กล่าวออกไป ทั้งโลกพลันเงียบสงัด

เส้นเขียนหลังมองทุกคนอย่างหน้าซื่อตาใส หัวภายในใจกลับร้อนรน

กระวนกระวาย คงไม่ได้ไม่เชื่อหรือไม่ใช่ไหม แต่เวลาหน้าลัวหน้าหวาน
ประเภทที่หากถูกจับได้ก็ต้องม่งม่งแบบนี้อยมต้องสงบเยือกเย็นเข้าไว้!

“ความจำเลื่อมหรือ” เจ้าปราสาทเฒ่าตื่นตระหนกจนต้องทวนคำ
อีกรอบ

เส้นเขียนหลังสำแดงทักชะอันเหลือล้นของจักรพรรดิจอเงินทันที
น้ำตาแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจพลันคลอเบ้า สีหน้าฉายแววสับสนงุนงง
ทำอะไรไม่ถูก “อืม นึกเรื่องก่อนหน้านี้ไม่ออกเลยขอรับ”

“นี่มันเวรกรรมอะไรของข้า...” พอนายหญิงใหญ่เจ้าปราสาทได้ยินเข้า
ก็ปล่อยโฮ หมดสติล้มพับลงไปทันใด รวดเร็วฉับไวเป็นที่สุด

เส้นเขียนหลัง “...”

“นี่อะไรไม่ออกสักเรื่องเลยหรือ” เจ้าปราสาทเฒ่าไม่อาจเก็บงำ
ความกังวลในดวงตา

ต้องให้ผู้เฒ่าผู้แก่เป็นห่วงเป็นใยอย่างนี้ทำเอาเส้นเขียนหลังรู้สึกผิด
หน่อยๆ แต่ถึงจะรู้สึกผิดก็ไม่ไ้เงาถึงชั้นสารภาพความจริงทุกอย่าง ยิ่งไป
กว่านั้น ถึงบอกอะไรไปก็ยิ่งดีกว่าบอกเขาว่า “ลูกชายคุณคงจะตายไปแล้ว
ละครับ” เพราะฉะนั้นก็ควรพยักหน้าอย่างหนักแน่นไปนั่นแหละ!

เจ้าปราสาทเฒ่าถอนหายใจ “น่าจะเพราะหวักระแทกตอนร่วงจาก
ต้นไม้กระมัง”

พูดไม่ทันขาดคำ ชายหนุ่มในชุดผ้าแพรเมื่อครู่ก็ชักกระบี่ออกมา
อีกครั้ง ก่อนจะฟันแก้อัจฉินขาดเป็นสองท่อนเพราะความกราดเกรี้ยว

เส้นเขียนหลังมองอีกฝ่ายด้วยแววตาสับสน

นายแค้นอะไรช่างไม้หรือเปล่าเนี่ย!

“หลังเออร์วางใจเถอะ พี่รองจะช่วยตามหาหมอชื่อดังทั่วไ้ห้ล้า
มาให้เจ้าเอง!” ชายหนุ่มในชุดผ้าแพรให้คำมั่น

“...เอ่อ ต้องรบกวนด้วย” ยิ่งพูดมากก็ยิ่งผิดมาก เส้นเขียนหลัง
ตัดสินใจถอนอมวาดงทองคำ โชคดีที่ไม่มีใครเะใจสงสัย เส้นเขียนหลัง
จึงผ่านด่านแรกไปได้อย่างราบรื่น นอกจากนี้ยังได้รับเด็กรับใช้มาหนึ่งอัตรา
ตามมาตรฐานการทะลุมิติอีกด้วย เห็นว่าเป็นเด็กรับใช้ที่คอยติดตามมา

แต่เล็กจนโต ด้วยเหตุนี้ช่วงสองสามวันที่ผ่านมาเส้นเขียนหลังจึงมักจะ
ลากอีกฝ่ายมาตามโน้นตามนี้เป็นประจำ ไม่ว่าอนาคตเป็นอย่างไร การรู้
เรื่องราวต่างๆ ให้มากอีกสักหน่อยก็ไม่ได้เสียหายอะไร

“เรื่องที่ท่านความจำเสื่อมเป็นเรื่องใหญ่มากเลยนะขอรับ” เด็กรับใช้ช่วย
หุบขาให้เขาพลงเอ่ย “พอผู้คนในยุทธภพรู้ข่าวก็แตกตื่นกันไปหมด”

“ทำไมล่ะ” เส้นเขียนหลังได้ยินก็ตกใจ “หรือว่าก่อนหน้านี้เขา...
ข้าันบว่าเป็นผู้ใดดังในยุทธภพ”

“นั่นมันแน่นอนอยู่แล้วขอรับ!” เด็กรับใช้ยิ้มว่า “ทุกวันนี้มีใครบ้างใน
ยุทธภพที่ไม่รู้จักนายน้อยเส้นแห่งปราสาทเขาสุริยันจันทรา!”

“แท้จริงแล้วข้ามีชื่อเสียงตรงไหนกันแน่” เส้นเขียนหลังซักสนใจขึ้นมา
อย่าบอกนะว่าเป็นยอดฝีมือผู้ไรเทียมทาน ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ดูจะฟิน
ไม่เลวเลยแฮะ!

“ตรงที่คุณชายรูปงามนะสิขอรับ!” เด็กรับใช้พูดเป็นต้อยหยอ “นึกถึง
ตอนที่ท่านกำลังชมทิวทัศน์ทะเลสาบซีหู มีคุณหนูไม่รู้จักกี่คนต่อกี่คนทะเลาะ
ตบตีกันเพียงเพื่อจะเบียดเสียดเข้าไปชะเง้อมองท่านสักนิด ลูบคลำท่าน
สักหน่อย ยื้อแย่งกันจนรองเท้าผ้าปักดินกระเด็นเสียขอรับ!”

เส้นเขียนหลังแทบสำลักรน้ำลายตัวเอง

“แล้วยังมีรองหัวหน้าหุบเขาตัวฉิ่งแห่งทิศพายัพนั้นอีก เขาถึงขั้น
ขนเพชรนิลจินดามาสู่ขอถึงหน้าประตู หมายปองจะเกี่ยวดองครองคู่”
เด็กรับใช้ยังคงยิ้มหน้าบาน “ไม่ใช่ว่าบ่าวคุณโหวรอกนะขอรับ นับถอยหลัง
ไปสามร้อยปีก่อน หรือนับต่อไปอีกสามร้อยปีข้างหน้า คนงามดังหยกเช่น
คุณชายมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย เห็นได้ชัดว่าคุณชายเป็นเทพเขียนลงมาจุติ
คนธรรมดาไหนเลยจะมีรูปลักษณ์งดงามปานนี้”

“นี่เจ้ากำลังเสียดเสียดขายข้าวอยู่หรือเปล่า” เส้นเขียนหลังถาม

“ไม่ใช่อยู่แล้วขอรับ!” เด็กรับใช้ทำท่าราวกับกำลังถูกดูถูกดูแคลน
อย่างแรง “ถึงบ่าวจะมีสถานะต่ำต้อย แต่ก็มีศักดิ์ศรี จะไปทำเรื่องประจบ-
สอพลอเพื่อเรื่องนี้ได้อย่างไร”

“จริงสิ ข้ายังไม่ได้ถามชื่อเจ้าเลย” เส้นเขียนหลังละอายเล็กน้อย นับตั้งแต่หมดสติจนฟื้นขึ้นมา ก็เห็นอีกฝ่ายทำงานมือเป็นระวิง ทั้งยกน้ำชา ทั้งทวนน้ำ คนในเรือนก็พูดเพียงว่าเขาชื่ออาไ้ว นอกเหนือจากนั้นก็ไม่ได้บอกอะไรอีก

“ป่าวชื่อว่าซีเปาไ้ว³ ขอรับ!” เด็กรับใช้ยืดอก

เส้นเขียนหลังหัวเราะ “เป็นคนดี ๆ ไม่ชอบ ทำไม่ถึงตั้งชื่อเป็นอาหาร ละเนี่ย”

“คุณชายตั้งชื่อให้ปาวเองนะขอรับ” เด็กรับใช้บ่นอุบ

เส้นเขียนหลังได้ยินเช่นนั้นก็ประหลาดใจ “ชื่อตลก ๆ นี่ข้าตั้งให้เอง หรือหรือ”

“ตลกตรงไหนขอรับ!” เด็กรับใช้ท้วง “เห็นชัด ๆ ว่าทั้งอร่อยทั้งดูดี ตอนนั้นคุณชายยังยกบทกวีมาอ้างอิงให้ปาวฟังอยู่เลย น่าซาบซึ้งตรึงใจ มากเลยนะขอรับ!”

“เปลี่ยนสักหน่อยดีกว่า” เส้นเขียนหลังครุ่นคิด “เรียกเจ้าว่าเปาไ้ว⁴ เป็นอย่างไร” ทั้งเพราะทั้งกระชับ แถมยังกรูบกรอบอีกต่างหาก เหมาะกับ นิสัยเอะอะไวยวายของอีกฝ่ายมาก

“เปาไ้ว?” เด็กรับใช้ครุ่นคิดครู่หนึ่ง รู้สึกว่าไม่เลว จึงยอมรับอย่าง ชอบออกชอบใจ “ดี เช่นนั้นปาวจะใช้ชื่อว่าเปาไ้วนะขอรับ!”

เส้นเขียนหลัง “ทีนี้ก็เล่าเรื่องก่อนหน้านี่ให้ข้าฟังต่อเถอะ เรื่องใน ปราสาทเขาข้ารู้เกือบหมดแล้ว ยังมีอย่างอื่นอีกหรือไม่ อย่างเช่น...ระหว่าง ข้ากับพี่รอง ใครมีวรยุทธ์สูงส่งกว่ากัน” ย้อนนึกไปถึงตอนที่อีกฝ่ายฟันโต๊ะไม้แดงจนขาดเป็นเสี่ยงด้วยกระบี่เดียวได้ จะอย่างไรฝีมือก็คงไม่ต่ำต้อย แต่ตอนหลังถึงรู้ว่าชายหนุ่มในชุดผ้าแพรคนนั้นมีวิทยายุทธ์อ่อนด้อยที่สุดในบรรดานายน้อยทั้งหมด!

“ในเมื่อพี่รองเป็นบุตรที่ด้อยวรยุทธ์ที่สุดของท่านพ่อ เช่นนั้นข้า

³ แปลว่า เต้าหู้แปดสมบัติ

⁴ แปลว่า ถั่วลันเตา และสื่อถึงถ้วยกรอบได้ด้วย

ก็น่าจะมีฝีมือไม่เลวเลยสิ” เส้นเขียนหลังตั้งหน้าตั้งตารอฟังคำตอบ

“คุณชายคิดมากไปแล้ว” เด็กรับใช้สีหน้านิ่งขรึม “เหตุผลที่บอกว่า คุณชายรอมีวรยุทธ์ต่ำต้อยที่สุด เพราะพวกเขาไม่ได้นับท่านแต่แรกต่างหาก ขอรับ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เส้นเขียนหลังจะยอมรับเรื่องนี้ด้วยใจสงบเช่นนั้น หรือ

แน่นอนว่าไม่มีทาง

ความจริงคือเขาตาเหลือกเป็นลมล้มตึงทันทีเลยต่างหาก!

น่าอเนจอนาถยิ่งนัก

“อ้อ! คุณชาย!” เด็กรับใช้ขวัญหนีดีฝ่อ รีบโก่งคอร้องเรียกหา ท่านหมอทันที

ทำไมบทจะเป็นลมก็เป็นลมไปได้ละ น่ากลัวดีแท้!

ผ่านไปหนึ่งกัณฐ⁵ ข้างเตียงเส้นเขียนหลังก็มีหมอห้อมล้อมอยู่อย่างน้อย สิบกว่าคน ส่วนเจ้าปราสาทเส้นเพิงนั้นรอออยู่ด้านนอกห้องนอนด้วยความ วิตกกังวลเหลือแสน

“หลังเออร์ของแม่!” โฉมละครณวัยกลางคนเริ่มร้องห่มร้องไห้ อีกรอบ

เด็กรับใช้นั่งคุกเข่าตัวสั่นงกอยู่กับพื้น “บ่าวเองก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น กันแน่ ก่อนหน้านั้นยังพูดคุยกันดี ๆ พอบอกว่าคุณชายไว้วรยุทธ์ คุณชาย ก็ล้มหัวทิ่มเตียงไปเลยขอรับ”

เจ้าปราสาทเส้นถอนหายใจยาว “แต่ก่อนบอกให้เขาเรียน เขาก็ ร้องไห้ไวยวายจะเป็นจะตาย อย่างไรก็ตามก็ไม่ยอมเรียน มาตอนนี้ทำไมกลับ เป็นลมเป็นแล้งเพราะเรื่องนี้กันนะ”

“หากเกิดอะไรขึ้นกับหลังเออร์ ข้าก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่ต่อแล้ว!” สตรีโฉมงามวัยกลางคนยังคงปาดน้ำตาด้วยความโศกเศร้า ภาพที่เห็น

⁵ เท่ากับประมาณ 30 นาที

ช่างสะท้อนใจผู้คนอย่างยิ่ง

ส่วนเจ้าปราสาทเฒ่านั้นปวดหัวแทบระเบิด

หลังจากหมอบจับชีพจรตรวจดูก็ไม่พบปัญหาอะไร จึงได้แต่คาดเดาว่า น่าจะเป็นเพราะก่อนหน้านี้ร่วงกระแทกพื้นจนศีรษะบาดเจ็บ คราวนี้ได้รับความสะท้อนใจอีกถึงเป็นลมหมดสติไป ด้วยเหตุนี้ครึ่งชั่วยามถัดมาจึงมีคำสั่งจากเจ้าปราสาทถึงทุกคนในปราสาทเขาว่า นับแต่นี้ไม่ว่านายน้อยจะถามอย่างไร ก็ต้องตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าเขาเป็นยอดฝีมือผู้เยี่ยมยุทธ์! เพียงแต่ถูกคนวางแผนลอบทำร้าย เลยสูญเสียวางกายในช่วงคราวเท่านั้น!

แต่อันที่จริงเรื่องทั้งหมดนี้เป็นเพียงความเข้าใจผิด เส้นเขียนหลังศีรษะกระแทกบาดเจ็บ ยังไม่ฟื้นตัวดี ทำให้หมดสติเป็นครั้งคราว หนนี้จึงเป็นเพียงความบังเอิญเท่านั้น

เรียกว่าถูกปรักปรำโดยแท้!

“จริงหรือ” พอเส้นเขียนหลังพินขึ้นมาก็แสดงท่าที่สงสัยต่อเรื่องที่ว่าตนเคยเป็นยอดฝีมือผู้เยี่ยมยุทธ์อย่างชัดแจ้ง!

“จริงสิขอรับ” เป้าไต้สวนจากใจจริง “ตอนนั้นคุณชายเคยกวาดล้างกองทหารนับพัน ปรະลองกับลัทธิมารด้วยตัวคนเดียว ร้ายกาจมากเลยละขอรับ!”

แน่นอนว่าเรื่องนี้ทำเอาเส้นเขียนหลังตะลึงงัน

“เพียงแต่คุณชายไม่เคยเหลียวแลชื่อเสียงเงินทอง จึงบอกคนนอกว่าเป็นผลงานของคุณชายใหญ่” เป้าไต้คุ้ยไวย้อวดอย่างไรร่าเริง “ทั้งที่จริงๆ แล้วทั้งหมดเป็นฝีมือของคุณชายทั้งสิ้น!”

เส้นเขียนหลังก้มหน้ามองท่อนแขนเรียวเล็กของตน ทันใดนั้นเขาก็สัมผัสได้ถึงพลังกำลังอันล้นปรี่ทันที!

“หลิงเออร์” ชายหนุ่มมองอาจฝ่าเผยผู้หนึ่งผลึกประตูเข้ามา เขาสวมเสื้อคลุมตัวยาวสีฟ้า ร่างสูงใหญ่ ใบหน้างดงามคมคาย ดูหล่อเหลาอย่างยิ่ง!

“คุณชายใหญ่” เด็กรับใช้จากที่นั่งอยู่ก็รีบลุกขึ้นยืนข้างเตียง

“พี่...ใหญ่” เล่นเขียนหลังลองเรียกดู

“ระหว่างทางข้าได้ยินว่าเจ้าสูญเสียความทรงจำ แต่ทำไมแม้กระทั่งข้าก็ยังลืมได้” ชายหนุ่มถอนหายใจ “น่าต๊นัก”

เล่นเขียนหลังหาคอ

“ข้าคือพี่ใหญ่ของเจ้า ชื่อเล่นเขียนเฟิง” ชายหนุ่มนั่งลงข้างกายเขา “จำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ หรือ”

เล่นเขียนหลังผงกศีรษะ สีหน้าสุดแสนจริงใจ!

“เอาเถอะ เรื่องน่ารำคาญใจเกาก่อนพวกนั้นก็ไม่ออกก็ไม่ใช่” เล่นเขียนเฟิงลูบศีรษะเขา “หลังเออร์นะชื่อบ๊อเล็กหนอยนั้นแหละถึงจะดี”

เล่นเขียนหลัง “...”

หลังจากพูดคุยกันไม่กี่ประโยคก็มีข้ารับใช้เร่งรีบเข้ามาแจ้งว่าเจ้าปราสาทเชิญให้คุณชายใหญ่ไปหารือด้วย

“ไว้ข้าจะมาหาเจ้าอีกที” เล่นเขียนเฟิงลุกขึ้นยืน

เล่นเขียนหลังพยักหน้า มองส่งเขาออกประตูไป จากนั้นจึงหันไปหาเปาไต้หวัน “ข้ากับพี่ใหญ่ความสัมพันธ์ดีมากเลยหรือ”

“ขอรับ” เปาไต้หวันพยักหน้า “ถึงจะบอกว่าทุกคนในปราสาทเขาแห่งนี้ล้วนรักใคร่เอ็นดูคุณชายมาก แต่คุณชายสนิทกับคุณชายใหญ่มากยิ่งกว่าใครมาแต่ไหนแต่ไรแล้วขอรับ”

เล่นเขียนหลังจัดฝายนั้นเป็นตัวเลือกลำดับหนึ่งในหมวดบุคคลที่ต้องถอดถอนหาพึ่งพาबरมืออย่างรวดเร็ว

“ในเมื่อคุณชายใหญ่กลับมาแล้ว เช่นนั้นในวันสองวันนี้ฉินกงจู่ก็น่าจะไถ่กลับมาถึงเป็นแน่” เปาไต้หวันมองเขาด้วยสายตาเป็นห่วงเป็นใย “คุณชายคงจำฉินกงจู่ไม่ได้กระมังขอรับ”

ถึงขนาดมืองค์หญิง⁶ ด้วยเธอเหี้ย เล่นเขียนหลังประหลาดใจเล็กน้อย “จำไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ”

⁶ คำว่า “กงจู่” พ้องเสียงกับคำว่า “องค์หญิง” ในภาษาจีน “ฉินกงจู่” จึงสามารถแปลว่า “องค์หญิงฉิน” ได้

“เฮ้อ” เปาไต้หวันถอนหายใจ “หากไม่ใช่เพราะลัทธิมารมาขัดขวางไว้
บางทีคุณชายคงได้ตบแต่งกับกงจูไปตั้งแต่ปีก่อน และคงไม่ต้องความจำเสื่อม
อย่างตอนนี้นะ”

เดี๋ยวก่อนนะ เหมือนว่าจะข้อมูลโอเวอร์โหลดแล้วสิ!

เส้นเขียนหลังชักสับสน “เมื่อครูเจ้าพุดว่า...ตบแต่งหรือ” ควรจะเป็น
แต่งงาน^๗ไม่ใช่หรือ!

“วิวาทกับฉินกงจูย่อมต้องเป็นทางเราตบแต่งเข้าบ้านเขาสืบรับ”
เปาไต้หวันหน้าจริงจังยิ่ง

เส้นเขียนหลังปลอบใจตัวเอง...บางทีในวังอาจจะมีข้อจำกัดในการ
ใช้คำก็ได้

อันที่จริงหากมองอีกมุมก็นับว่าสวรรค์เมตตาเขาไม่เลว ไม่เพียง
ให้ตนทะลุมิติตามีบิดาที่ร่ำรวยทรงอำนาจ แต่ยังได้เป็นคู่หมั้นขององค์หญิง
อีกต่างหาก! ซาดิก่อนเป็นกำพร้ามายี่สิบสองปีเต็ม จู่ๆก็ได้ญาติพี่น้อง
เป็นโขยงแบบนี้ ตามหลักแล้วน่าจะนับว่าโชคดีได้ละมั้ง

เส้นเขียนหลังค่อยๆ ยอมรับสถานะใหม่ของตน

ทว่าความเข้าใจที่มีในตอนนี้นักกลับถูกทำลายจนปั่นป่วนไปอีกสองวัน
ให้หลัง!

นั่นเพราะว่าฉินกงจูกลับมาแล้วนะสิ!

วันนี้เปาไต้หวันลากเส้นเขียนหลังขึ้นมาจากเตียงไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าตั้งแต่
เช้าตรู่ หนักถึงขั้นถูกจับแช่น้ำโปรยกลีบดอกไม้ แต่งองค์ทรงเครื่องอยู่
ครึ่งชั่วยามเต็มๆ ก็ยังไม่จบไม่สิ้น!

“ต้องเป็นทางการขนาดนี้เชียวหรือ” เส้นเขียนหลังประหลาดใจ

⁷ มาจาก Information Overload หรือสภาวะข้อมูลท่วมท้น หมายถึง สภาวะที่บุคคลประสบ
ความยุ่งยากในการเข้าใจประเด็นและตัดสินใจอันหนึ่งมาจากมีข้อมูลมากเกินไป

^๘ คำว่า “ตบแต่ง” ในภาษาจีน หมายถึง จัดให้ลูกสาวออกเรือน เช่น ตบแต่งลูกสาวให้เป็น
ฝั่งเป็นฝา ส่วนคำว่า “แต่งงาน” ในภาษาจีน หมายถึง ฝ่ายชายแต่งฝ่ายหญิงเข้าบ้าน

“จะไปพบกงจู่ ย่อมต้องมีพิธีรีตองหน่อยสิขอรับ!” เป่าโต้วช่วยจัดแต่งเรือนผมให้เขา ก่อนจะประดับด้วยปิ่นหยกขาว แล้วให้สวมเสื้อคลุมไหมเมฆาสีขาวสะอาด ตอนที่แต่งเนื้อแต่งตัวแล้วเสร็จ คุณชายรองที่เดินผ่านหน้าต่างมาพอดีก็ยื่นหน้าเข้ามาชื่นชม “ช่างงามลุ่มบ้านลุ่มเมืองโดยแท้”

เส้นเอวเส้นเขียนหลังตลกอกตลกใจจนหลุกซุไปหมด

“เวลานี้คุณชายประสบเคราะห์ กงจู่คงไม่พูดจาพล่อยๆ หรือทะเล่โลมซี้ซั่วเหมือนแต่ก่อนแล้วละขอรับ” เป่าโต้วช่วยผูกผ้าคาดเอวให้เขาไปพลางเอ่ยปากกำชับไปพลาง “แต่ถ้าเขาพูดเหลวไหลอะไรขึ้นมา คุณชายก็คิดเสียว่าเขาเป็นอากาศธาตุแล้วกันนะขอรับ อย่าบิบน้ำตากระทีบทำว้างหนีออกมาเหมือนแต่ก่อนเชียรว” มันอับอายขายขี้หน้าชาวบ้านเขา!

“แค่ักๆ” เส้นเขียนหลังสลักน้ำลายตัวเอง ไล่เรื่องร้องไห้ว้างหนีไปนะเอาไว้ก่อน แต่เรื่องทะเล่โลมนี่มันอะไร...อย่าบอกนะว่าองค์หญิงเป็นอันธพาลสาว เชี่ย! ไม่ใช่ว่าควรเป็นกุลสตรีอ่อนหวานนุ่มนวลหรือกหรือ! เส้นเขียนหลังนี้วุ่นวาย ดูเหมือนจะแตกต่างจากที่ตนคิดเอาไว้สักหน่อย ทำให้ถึงมือองค์หญิงกำกันขนาดนี้ได้เนี่ย ไม่สมเหตุสมผลสักนิด!

ทว่าเรื่องไม่สมเหตุสมผลยิ่งกว่ากลับเกิดขึ้นในภายหลัง เส้นเขียนหลังที่ล่าบากลាប់เตรียมตัวจนถึงเวลาตั้งสำรับมือเที่ยงถูกเป่าโต้วพุงร่วงอันอ่อนเปลี้ยมายังห้องอาหาร เมื่อเหลือบตาขึ้นก็เห็นว่าที่ข้างกายบิดามีชายหนุ่มชุดแดงกำลังนั่งส่งยิ้มให้เขาด้วยสายตารักใคร่

เส้นเขียนหลังผงกศีรษะให้ตามมารยาท แต่ดวงต่ายังคงกวาดมองคนอื่น ๆ ที่โต๊ะ

โหนด่ององค์หญิง!

“นั่งลงสิ” เส้นเขียนเฟิงช่วยลากเก้าอี้ให้เขา “ยังเวียนหัวอยู่หรือไม่”

“ขอบคุณขอรับพี่ใหญ่ ตอนนี้ข้าไม่เป็นไรแล้ว” เส้นเขียนหลังตอบส่งๆ พलगมองหาองค์หญิงอย่างใจจดใจจ่อ!

“หลิงเอ๋อร์กำลังหาใครอยู่หรือ” ชายหนุ่มชุดแดงถามยิ้มๆ

“ท่านคือ...” เส้นเขียนหลังลังเล

“ฉินเส้าอวี๋” ชายหนุ่มชุดแดงยิ้มมุมปาก

ทุกคนรอบโต๊ะพากันมองเล่นเขียนหลังด้วยสีหน้าตึงเครียด

สถานการณ์นี้มันอะไร เล่นเขียนหลังประหม่าถึงที่สุด หรือว่า
แต่ก่อนตนกับคนผู้นี้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เลยควรทำทำยินดีปรีดา
น้ำตาไหลพรากอย่างนั้นหรือ!

“ฉินกงจู๋โปรดอย่าถือสา เป็นเพราะเมื่อไม่กี่วันก่อนหลังเออร์ศิระ
กระแทกจนบาดเจ็บ” เจ้าปราสาทเฒ่าทอดถอนใจ

“เจ้าปราสาทกังวลเกินไปแล้ว” ฉินเส้าอวี๋ไม่ละสายตาไปจากเส้น
เขียนหลังแม้เพียงครู่เดียว “ข้าจะหักใจถือโทษโกรธเขาลงได้อย่างไร ข้า
เวทนาสงสารมากกว่าสิไม่ว่า”

น้ำเสียงอ่อนโยนรักใคร่นั้นสร้างความประทับใจให้กับแทบทุกคนที่นั่ง
อยู่รอบโต๊ะ!

เว้นแต่เส้นเขียนหลังคนเดียว!

เขามองชายหนุ่มชุดแดงด้วยความตกใจตั้งสายฟ้าฟาด!!!!

ทันใดนั้นพลันรู้สึกเบื่อไปพูดอะไรไม่ออก!!!!

บทสนทนานี้มีอะไรทะแม่งๆอยู่นะ!

“หลังเออร์จำเข้าได้แล้วหรือ” ฉินเส้าอวี๋แววตาเร่าร้อน

เส้นเขียนหลังยังคงตกตะลึงอ้าปากค้างอยู่อย่างนั้น ทว่าฉินเส้าอวี๋
กลับโจมตีต่ออย่างไม่ลดละ! เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเปี่ยมรักลึกซึ้ง “หาก
หลังเออร์ยินดี วังจูยอิงสามารถจัดงานมงคลได้ทุกเมื่อ”

...เชี่ย!

เส้นเขียนหลังเวียนหัวตาลายจนต้องเกาะกุ่มมือพี่ใหญ่ที่ยืนอยู่ข้างๆ
ต้องสงบจิตสงบใจเอาไว้!

“ไม่ต้องกลัว” เส้นเขียนเฟิงรีบปลอบอย่างรู้ใจ “หากเจ้ายังไม่พร้อม
จะเลื่อนงานมงคลออกไปก่อนก็ไม่เป็นปัญหา เส้าอวี๋ไม่มีทางบีบบังคับให้เจ้า
ตอบโต้กับเขาแน่”

⁹ คำว่า “กงจู๋” ในที่นี้คือคำว่า “ประมุขวัง” จึงแปลได้ว่า “ประมุขฉิน” ไม่ใช่ “องค์หญิงฉิน”
อย่างที่เส้นเขียนหลังเข้าใจ

แม่จ๋า ใช่ว่าจริง ๆ ด้วย!

เล่นเขียนหลังหน้ามิด จากนั้นก็เป็นลมหมดสติไปอย่างอีกทีก็
ครึกโครม

สาบานต่อสวรรค์ก็ได้ หนนี้เขาตกใจจนสลบไปจริง ๆ นะ!

อวี๋เซี่ยวหลาน

บทที่ 2

อย่าให้กระเทือนเด็กในครรภ์เสีย!

กิงตรงนี่ต้องปรบมือสิ!

เรื่องคู่หมั้นหมั้น ฟ้าประทานมันโหดร้ายทารุณจิตใจเกินไปจริงๆ หนนี้เล่นเขียนหลังจึงสลบไสลไปนานหลายชั่วยาม ทั้งยังไม่มีทีท่าว่าจะฟื้นแม้แต่เน้อย! นอกจากนี้เจ้าตัวยังสะสมสละสล้อหลับฝันเป็นตุเป็นตะอีกต่างหาก ในฝันนั้นฉินเส้าอวี่สีหน้าเหี้ยมเกรียมสาวเท้าไล่บี้เข้ามาที่ละก้าว ในมือถือเชือกกับกระบองเขี้ยวหมาป่า¹ หมายถึงจับตนมัดเอากลับไปแต่งงานด้วย ภาพนี้ช่างน่าขนลุกขนพองเหลือเกิน!

“อ้า!” เล่นเขียนหลังสะดุ้งตื่นพร้อมเหงื่อเย็นโชยมา

ภายในห้องเปลวเทียนวิบไหว รอบด้านเงียบสงัด

ดีเหลือเกินที่เป็นเพียงความฝัน...เล่นเขียนหลังพ่อนลมหายใจก่อนจะขาดเหงื่อ ตั้งใจจะไปต้อนน้ำสั๊กหน่อย ทว่ากลับมีเสียงเอ่ยถามดังขึ้นมาจากด้านข้างเสียก่อน “เมียจำจะไปไหนหรือ”

“อ้าก!!!” ใจหายใจคว่ำหมด! พอเล่นเขียนหลังที่ดวงหน้าขาวซีดหันไปมอง ก็เห็นฉินเส้าอวี่ตะแคงกายกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ปากในของเตียงมูมปากยกคิ้ว แหวตาแฝงรอยยิ้ม ดูชั่วร้ายโคตรๆ!

¹อาวุธโบราณชนิดหนึ่งของจีน เป็นกระบองไม้ที่มีด้ามจับยาว บริเวณส่วนปลายมีหนามแหลมฝังอยู่

“ทะ...ทะ...ทำไมเจ้าถึงมาอยู่บนเตียงข้าได้ล่ะ!” เส้นเขียนหลังตื่นต๊ะลิ่ง เรื่องที่อยู่บนเตียงนะช่างมันเถอะ แต่ทำไมสาวเสื้อต้องแบะกว้างขนาดนั้น รีบปิดอกกับไหล่ของนายเตี้ยนี่เลย!

“ถามประหลาดเสียจริง” ฉินเส้าอวี๋เอื้อมมือมาหยิกแก้มเขา “ไม่อยู่บนเตียงเมียตัวเองแล้วจะให้ข้าไปอยู่ที่ไหน”

เมียน้องสาวแกล! เมียบ้านแกล! เส้นเขียนหลังสุดหายใจลึก พยายามสงบสติอารมณ์

เวลาแบบนี้จะฉนวนไม่ได้ ต้องใช้ทักษะของจักรพรรดิฉินมารับมือกับศัตรู!

“ดูเจ้าลิ เหงื่อชุ่มโชกไปทั้งตัวเชียว ให้สามี่ช่วยเจ้าอาบน้ำดีหรือไม่” ฉินเส้าอวี๋ลุกขึ้นนั่ง

“อย่าขยับนะ!” เส้นเขียนหลังทำที่ราวกับกำลังเผชิญหน้าศัตรูคู่อาฆาต ใจยังแอบอยากเสริมท้ายอีกสักประโยคด้วยว่า ถ้ากล้าทำอะไรละก็ ข้าจะตายให้ดู!

“เจ้าเจตนายั่วยวนข้าสินะ” ฉินเส้าอวี๋หลุดคำ

เส้นเขียนหลังปลี่ยนครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว...“อย่าขยับนะ!” มันยั่วยวนตรงไหนวะเฮ้ย!

“ตอนที่เราสองเสพสมกันในถ้ำเขา หลังเออร์ก็นิ้วหน้าอ่อนนวนขอร้องบอกข้าว่า ‘เจ็บ อย่าขยับ’ เช่นนี้แหละ” ฉินเส้าอวี๋ดึงมือเขามากอบกุ่ม จงใจเน้นย้ำที่สามคำนั้นเป็นพิเศษ

เซี่ยๆๆๆ! เส้นเขียนหลังอ้าปากหวอมองอีกฝ่าย ใบหน้าปลี่ยนซีดเผือด! ในหัวมีแต่คำว่าเสพสมๆๆๆดังก้องไปหมด!

นี่มันพล็อตหักมุมอะไรเนี่ย! เขาตกใจจนสติหลุด! อิงตามที่เขาได้รู้เล่าให้ฟัง ไอ้เราก็หลงนึกว่าคุณชายเส้นจะเป็นหนุ่มน้อยดอกบัวขาวอบบาง แสนดีขี้แง ตามหลักก็น่าจะเป็นพวกที่แค่ถูกคนอื่นมองนิดมองหน่อย ก็ขวยเขินหน้าแดงนี่นา ทำไมถึงกลายเป็นฝ่ายวิ่งโร่ไปลักลอบได้เสียกับคนอื่นบนถ้ำเขาได้ล่ะเนี่ย ซึ่งสุกก่อนห้าม เรื่องฮาร์ดคอร์พรรคนี้ดูไม่สมเหตุสมผลสักนิด เล่นเอาอึ้งไปเลย!

พลองนึกภาพดู เส้นเขียนหลังก็รู้สึกวดอกเบญจมาศ² ปวดหนึบทันที จบกัน คงไม่ได้จะเป็นริดสีดวงหรอกนะ เกิดมันปรีชึ้นมากก็ช่วยนะสิ มาตราฐานการแพทย์ยังไม่ถึงขั้นก็อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวขนาดนี้ได้ไหม! รับไม่ไหวจริงๆ จะร้องไห้แล้วนะ!

“เมียจ๋า” ฉินเล่าอวีโบกมือไหวๆ เบื้องหน้าเขา “คิดอะไรอยู่หรือ”

“...จอมยุทธ์...ท่านนี้” เส้นเขียนหลังมองอีกฝ่ายด้วยสายตาทุกซะระหม “ท่านช่วยเปลี่ยนคำเรียกขานข้าหน่อยจะได้หรือไม่”

ฉินเล่าอวีตอบอย่างแช่มชื่น “ภรรยา”

“เรียกชื่อข้าไม่ดีกว่าหรือ” เส้นเขียนหลังเสนอแนะจากใจจริง

“ไม่ดี อย่างนั้นก็ดูไม่สนิทสนมนะสิ” ฉินเล่าอวีส่ายหน้าปฏิเสธ พลางใช้นิ้วชี้จิ้มราวเตียงศิลาหยกเล่นๆ จนเป็นรู

เส้นเขียนหลังลงจากเตียงด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง “ข้าจะไปหาอะไรกินในครัว” อยู่ให้ห่างจากไอ้คนชาติลึมนี่ได้ยิ่งไกลเท่าไรยิ่งดี!!!

“ภรรยาอ่อนแอบบบบบางเช่นนี้จะลงไปเดินหินได้อย่างไร” ฉินเล่าอวีคว้าตัวเขากลับมากอดไว้ในอ้อมอก ก่อนจะกล่าววาจาประสาเทพนักรัก “อีกอย่าง ต้องระวังไม่ให้กระตบกระเทือนเด็กในครรภ์ด้วย”

เส้นเขียนหลัง “...”

เส้นเขียนหลังตกตะลึงไปอีกรอบ! โลกทั้งใบปล้นพังทลาย!

“เจ้า...ว่าอะไรนะ” น้ำเสียงแผ่วเบาแทบพราวราวกับผีกระซิบ

“ข้าบอกว่า ต้องระวังไม่ให้กระตบกระเทือนเด็กในครรภ์” ฉินเล่าอวีแต่นิ้วชี้จี้จี้ริมฝีปาก ทำท่าทางบอกใบ้ไม่ให้พูด “เรื่องนี้ไม่มีเพียงเจ้ากับข้าที่รู้ อย่าได้แพร่พรายเขียว”

“จะ...จะ...เจ้า ชะ...ชะ...ข้าตั้งครรภ์หรือ” ในหัวเส้นเขียนหลังเกิดเสียงวี้ดดังกระหึ่มราวกับมีใครเปิดเครื่องปั่นอาหารเอาไว้

“อืม เจ้าลึ่มไปแล้วหรือ” ฉินเล่าอวีวางมือขาลงบนท้องน้อยของเขา แวดตาเปี่ยมความรักของคนเป็นพ่อ “ในนี้มีลูกของเราอยู่”

² คำสแลง แปลว่า ทวารหนัก

เส้นเขียนหลังหน้ามีด หวิดจะเป็นลม

แต่ตอนนี้ฉันเส้าอวี๋ยัดเม็ดยาเข้าปากเขาได้ทันห่วงที่ รสชาติของมันหวานอมเปรี้ยวเย็นซาบซ่า มีสรรพคุณช่วยให้กระปรี้กระเปร่าสดชื่นแจ่มใส!

ด้วยเหตุนี้เส้นเขียนหลังจึงแสนขมขื่นเพราะไม่อาจหมดสติสมตั้งใจ และถูกบีบบังคับให้ต้องรับมือกับความจริงอันโหดร้ายต่อไป

“ตกลงเจ้าเตรียมจะแต่งงานกับข้าเมื่อไหร่” ฉันเส้าอวี๋ลากนิ้วเกี่ยวเส้นผมสีดำลึบของเขา “อีกไม่กี่เดือนท้องจะโตแล้วนะ”

เส้นเขียนหลังจิตใจว่าอุ่นสับสน เขาเป็นผู้ชาย ผู้ชายจะไปตั้งท้องได้อย่างไร มันจะพิลึกพิลั่นเกินไปแล้ว!

“เพราะอย่างนั้นข้าถึงต้องตบแต่งหลังเออร์เข้าบ้านอย่างไรเล่า” ฉันเส้าอวี๋กล่าวด้วยความรักใคร่ “ข้าเองก็ไม่คิดมาก่อน ว่าเพื่อให้ตระกูลฉันมีทายาทสืบสกุล เจ้าถึงกับออกตามหาเขียนจิ้งจอกอาคมแก่กล้าด้วยตัวเอง แล้วใช้โอสถทิพย์ช่วยให้ตั้งครรรภ์ลูกของข้า น้ำใจลึกซึ้งครั้งนี้ สามียะไม่มีวันลืม!”

“เจ้าต้องหลอกข้าแน่ๆ” เส้นเขียนหลังฝืนบังคับตัวเองให้ใจเย็น!

ฉันเส้าอวี๋ยิ้มขึ้น “ต่อให้ข้าหลอกหลวงคนทั้งแผ่นดิน ก็จะไม่มีการหลอกหลวงเจ้า”

เส้นเขียนหลัง “...”

นี่มันโลกบ้าบออะไรกันแน่เนี่ย

เส้นเขียนหลังมือเท้าเย็นเฉียบ น้ำตาไหลพราก!

ตอนอยู่ในโลกเดิมเขาร้องไห้หนักครั้งได้ ต่อให้ทะเลมิตินาอย่างงงๆ ก็สลดหดหู่อยู่ไม่นาน แต่ถึงจะเข้มแข็งขนาดไหนก็รับมือกับเรื่องซอกโลกนี้ไม่ไหวหรอก! ไหนจะเรื่องผีสังเทวดาอย่างเขียนจิ้งจอกนั่นอีก! พอคิดว่าตัวเองมีเด็กอยู่ในท้อง เส้นเขียนหลังจึงร้องไห้ออกมาจริงๆ!

“เด็กดี หลิงเออร์เด็กดี” ฉันเส้าอวี๋ตบหลังเขาเบาๆ “ไม่ร้องนะ ไม่ร้อง”

“พอจะมีทางให้เขียนจิ้งจอกเปลี่ยนข้าไปเป็นเหมือนเดิมหรือไม่” เส้นเขียนหลังมองเขาพร้อมน้ำตาคลอเบ้า

“ไม่ได้หรอก” ฉินเล้าอวีถือนหายใจ “เขียนจึงจอกให้เจ้ากินโอสถิพิพย์
ในกายท่านไปแล้ว เวลานี้เจ้าตัวก็เป็นเพียงจิ้งจอกธรรมดา ต่อให้หาเจอแล้ว
จะมีประโยชน์อะไร”

ทำไมถึงมีเขียนจึงจอกที่ใจกว้างขนาดนี้ล่ะ! เล่นเขียนหลอกลวงด่าล้อ-
ตายนอยาก!

สวรรค์เมตตาด้วยเถอะ ความจริงที่เขารับได้ที่สุดก็แค่เรื่องริดสีดวง
แค่นั้นเอง!

ฉินเล้าอวีประคองเขาให้ลงไปนอนดี ๆ ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน “เรื่องนี้อ่าไปบอกใครเชียว ไม่เช่นนั้นจะถูกหาว่าเป็นปีศาจเอาได้”

เล่นเขียนหลอกลวงเขาด้วยใบหน้าเลอหลา

“วางใจเถอะ ไว้ข้าจะพาเจ้าไปจากที่นี่” ฉินเล้าอวีประทับจูบแก้มเบา
ลงบนหน้าผากเขา “ไปตลอดลูกบนเกาะกลางทะเลลึกแห่ง แล้วค่อยบอก
คนอื่นว่ารับบุญธรรมมาเลี้ยง”

ใบหน้าเล่นเขียนหลังพลันซีดเผือด!

“ข้าจะไปเตรียมอาหารมาให้เจ้าก่อน” ฉินเล้าอวีห่มผ้าให้เขาแล้ว
หันหลังเดินออกไป

ก่อนจะไปเกาะราวระเบียงหัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง
เชื้อจริง ๆ ด้วย

“เอ๋ คุณชายตื่นแล้วหรือ” เปาโต้วชะโงกหน้าเข้ามาอย่างระมัดระวัง “ป่าว
เพิ่งเห็นประมุขฉินออกไปเมื่อครู่ ไปเตรียมอาหารเย็นให้คุณชายหรือขอรับ”

เล่นเขียนหลังหันหน้าไปมองเขาด้วยท่าทีแข็งทื่อ

“ถูกรังแกอีกแล้วหรือขอรับ” พอเปาโต้วเห็นดวงตาแดงกำของเล่น-
เขียนหลังก็ตกอกตกใจ รีบพุ่งเข้าไปพุงเขาขึ้นมา

“ข้าไม่เป็นไร” เล่นเขียนหลังน้ำเสียงแหบแห้ง

“ขนาดนี้แล้วยังบอกว่าไม่เป็นไรอีก!” เปาโต้วโมโห “ทำไมประมุขฉิน
ถึงต้องทำตัวแบบนี้ ชอบแกล้งให้คุณชายร้องไห้อยู่เรื่อย!”

“รินน้ำให้ข้าสักถ้วยสิ” เล่นเขียนหลังนิ้วหน้าหลับตา

เป่าไต้วรีบส่งซาฮุ่นๆ ให้เขา เล่นเขียนหลังมือสั้่นระริกจนเกือบทำน้ำกระฉอกใส่ผ้าห่ม

“คุณชายอย่าได้กลัวไปเลยขอรับ” เป่าไต้วช่วยเขาเช็ดเหงื่อ “หรือจะให้ป่าวไปเรียนคุณชายใหญ่ให้มาอยู่เป็นเพื่อนท่านดี”

“ไม่ต้องหรอก” เล่นเขียนหลังมือบอกมือ “ข้าดื่มชาสักหน่อยก็หายแล้ว”

เห็นเขายืนกรานเช่นนั้น เป่าไต้วก็ไม่ฝืนใจ เพียงคอยบิบนวดขาให้เขาอยู่ข้างๆ

เล่นเขียนหลังมั่วทำเหมือนจะพูดอะไร แต่ก็เปลี่ยนใจ เป็นเช่นนั้นเข้าไปมาหลายรอบ ทำยที่สุดก็อดไม่ไหว ต้องเอ่ยปากถาม “ก่อนที่จะจะความจำเสื่อม ข้าสนิทกับจินเล้าอวี๋มากหรือ”

เป่าไต้ว “คุณชายแทบไม่เคยพูดเรื่องประมุขฉินกับป่าวเลยขอรับ ต่อให้พูดถึงก็ฟังดูเย็นชามาก แต่ข้าก็เห็นท่านออกไปกับเขาบ่อยๆ บางครั้งยังไปค้างแรมด้วยกันอีก”

ถ้าเย็นชาจริง แล้วจะไปค้างคืนกับเขาทำไม ยิ่งปิดบังยิ่งเผยแพร่ชัดๆ! เล่นเขียนหลังรู้สึกเหมือนมีเสียงดังวี้ๆ ในหัวอีกแล้ว ทั้งที่ชื่อกับใบหน้าเหมือนกันแท้ๆ ทำไมพฤติกรรมถึงต่างกันขนาดนั้นะ

“ยิ่งกว่านั้น ก่อนหน้านี้ตอนที่ประมุขฉินถูกลัทธิมารลอบทำร้าย คุณชายยังยอมลงทุนลงแรงเชิญเซียนจิ้งจอกจากบนเขามาช่วยร้ายอาคมเล่นเอาตัวเองถึงกับต้องล้มหมอนนอนเลื้อยวละขอรับ!” เป่าไต้ววาจาซึ่งซังจริงจัง ไม่ได้รู้เลยว่าตัวเองเพิ่งจะสาตเกลือกลงบนแผลใจของเล่นเขียนหลังเข้าเต็มเปา

มีเซียนจิ้งจอกจริงด้วย!

สำหรับเขา สองคำนี้มีพลังทำลายล้างรุนแรงอย่างยิ่ง!

ด้วยเหตุนี้เล่นเขียนหลังจึงเป็นลมหมดสติเป็นหนที่สอง!

เอะอะก็เป็นลมล้มพับ ช่างตรงตามลักษณะของเด็กหนุ่มรูปงามซี้โรคเหลือเกิน

“ใครก็ได้!” เป่าไต้วน้ำตานองหน้าถลาออกนอกประตูไปอีกรอบ “คุณชายหมดสติอีกแล้ว!!!”

จิตใจถัดมาคนสกุลเส้นก็มาปรากฏตัวพร้อมหน้าพร้อมตาที่โถงด้านหน้า
กันอีกรอบ แถมหนนี้ยังมีฉินเส้าอวีเพิ่มมาด้วยอีกคน

“หลังเออร์ผู้แสนอาภัพของแม่!” เสียงร่ำไห้ปีมจะขาดใจเริ่มขึ้นอีกครั้ง
คุณชายรองเส้นยกมืออุดหูด้วยท่าที่สงบเยือกเย็น ฝ่ายเจ้าปราสาทเส้น
ถอนหายใจ “ไม่รู้ว่เมื่อไหร่หลังเออร์จะอาการดีขึ้น”

ฉินเส้าอวี “เจ้าปราสาทอย่าได้เป็นกังวล เอาไว้หลังเออร์พักฟื้นจน
ดีขึ้นสักหน่อย ข้าจะพาเขาไปรักษาตัวกับท่านอาจารย์ที่หนานไห่”

“หากได้อาจารย์ท่านช่วยเหลือย่อมดีที่สุด แต่ว่า...” เจ้าปราสาทเส้น
ทำสีหน้าลำบากใจ ใครๆ ต่างก็รู้ว่า เมื่อก่อนเพียงเอ่ยถึงเรื่องของวังจุยอิง
ที่ไร เส้นเขียนหลังเป็นต้องร้องไห้ฟูมฟายชู่จะฆ่าตัวตายอยู่ร่ำไป ปลุกปลอบ
อย่างไรก็ไม่ยินยอม! ยามนี้แม้จะสูญเสียความทรงจำ แต่เขาก็เป็นบุตรชาย
คนเล็กที่รักที่สุด จึงไม่อาจทนปล่อยให้เขาทุกข์ใจได้

“เจ้าปราสาทโปรดวางใจ ข้าจะเกลี้ยกล่อมหลังเออร์เอง” ฉินเส้าอวี
สุภาพนอบน้อมยิ่ง

“เช่นนั้นต้องรบกวนประมุขฉินแล้ว” เจ้าปราสาทเส้นเชื่อใจอีกฝ่าย
มากอย่างเห็นได้ชัด

“เป็นเรื่องอันสมควรขอรับ” ฉินเส้าอวีเหลือบมองเข้าไปในห้อง
“ยิ่งกว่านั้น อีกหน่อยหลังเออร์ก็น่าต้องตอบแทนข้าวังจุยอิง ข้ายอมต้อง
เอาใจใส่ดูแลให้ดี”

เส้นเขียนหลังกำลังสะลึมสะลือ พอได้ยินประโยคนีก็ยิ่งหลับลึก!
พูดกันตามตรง หากเลือกได้เขาก็นอยากจะสลบไสลต่อไปอย่างนี้ หลับยาว
จนถึงวันสิ้นโลกไปเลย!

ทว่าความจริงกลับโหดร้ายยิ่งนัก เช้าวันต่อมาเส้นเขียนหลังก็ยังคงลืมนิดตาม
ตามเวลา แสงตะวันสาดกระทบดวงหน้า พาให้อบอุ่นสุขสบายยิ่ง

เนื่องจากมีประสบการณ์จากเมื่อเย็นวานมาแล้ว เส้นเขียนหลังจึงรีบ
หันไปมองสองข้างเตียง พอมั่นใจว่าไม่มีใครอยู่ถึงกอดผ้าห่มลุกขึ้นนั่ง

หลังจากพักผ่อนมาทั้งคืน หัวใจก็ไม่สับสนกระวนกระวายเท่าเมื่อวาน

เส้นเขียนหลังสุดหายใจลึกก่อนจะเลิกชายเสื้อเปิดดูท้องน้อย

จากนั้นเขาก็พบว่าหน้าท้องมันนูนออกมาหน่อยหนึ่งจริงด้วย!!!

ฉิบหายแล้วไ้...

เป็นเพราะเมื่อคืนได้สัมผัสความรู้สึกแสนซาบซึ่งสะท้อนใจจากจินเล้าอวี๋ เส้นเขียนหลังจึงไม่ได้จุกคิดถึงความเป็นไปได้ที่ว่าตนกินมากเกินไปท้องเลยป่องแม้แต่น้อย ซือบ้อจนถึงขั้นเริ่มเดินตามเนื้อเรื่องนิยายวายแนวผู้ชายท้องได้ไปเสียแล้ว แม้ใจจะรู้ว่ามันแสนจะไม่สมเหตุผลผลแต่ใครจะกล้าบอกว่าเรื่องทะลุมิตินี้มันสมเหตุผลผล!

เขาพยายามข่มใจให้สงบ จากนั้นก็ค่อยๆ วิเคราะห์สถานการณ์ตรงหน้า

เรื่องเด็กในท้องจะจริงหรือเท็จนั้นเอาไว้ว่ากันทีหลัง ตอนนี้อย่างที่สำคัณกว่าคือหาต้นขาอวบๆ มากอด³ พอถึงเวลาจำเป็นจะได้เอามาต่อกรกับจินเล้าอวี๋ได้!

ดังนั้นทันทีที่กินข้าวเช้าเสร็จ เส้นเขียนหลังก็พาเปาโต้วไปหาต้นขาใหญ่อวบอันดับหนึ่งอย่างเส้นเขียนเฟิง โดยไม่สนใจสักนิดว่าตัวเองยังอ่อนแรงอยู่

ภายในปราสาทเขามีพื้นที่โล่งแห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ที่เส้นเขียนเฟิงใช้ฝึกปรือเป็นประจำ เส้นเขียนหลังยังไม่ทันเข้าไปใกล้ก็เห็นใครบางคนกำลังฝึกวิทยายุทธ์อยู่เพียงลำพัง ยามร่างเหาะเหินกลางอากาศนั้นรวดเร็วจนเงาแทบจะขึ้นเป็นภาพทับซ้อน

มองโลกนี้ด้วยตรรกะปกติไม่ได้จริง ๆ ด้วย...เส้นเขียนหลังยิ่งสิ้นหวังกว่าเดิม

อาวุธคู่กายเส้นเขียนเฟิงคือทวน มันเปล่งประกายสีเงินยวงวาววับน่าเกรงขาม ยามเลือกแทงไม้ซุงพลันแตกเป็นเสี่ยงชนิดที่เพียงเอามือดันก็พังทลายได้ทุกเมื่อ! เส้นเขียนเฟิงใช้มือขวาเหวี่ยงทวนไปเก็บบนชั้นวางเหล็กอย่างแม่นยำ ก่อนอาศัยแรงนั้นดีดกายลงสู่พื้นอย่างมั่นคง

³ มาจากแสง “กอดต้นขา” หมายถึง การพึ่งพาผู้ใหญ่หรือผู้มีอำนาจให้คอยช่วยเหลือหนุนหลัง

สายลมพัดเสื้อคลุมสีน้ำเงินโบกสะบัด สง่างามสมเป็นจอมยุทธ์
ผู้ยิ่งใหญ่โดยแท้!

เส้นเชียนหลังยืมนั่งเริ่มปรบมือในที่ พลางใช้ศอกกระทุ้งเป้าใต้...
มัวเหม่ออะไรอยู่ ถึงตรงนี้ต้องปรบมือแล้วนะ!

ทว่าเป้าได้วกลับไม่ได้รู้เรื่องราวเลยสักนิด “คุณชายมีอะไรหรือ
ขอรับ”

ปรบมือสิ! เส้นเชียนหลังผิตหวังนักที่คนของตนช่างไม่เอาไหน
จะกอดตันขาวว ๆ ก็ต้องเสียแข่งเสียขาก่อน เรื่องแค่นี้ยังไม่เข้าใจ
อีกเรอะ

ชื้อบื้อเหลือเกิน ให้ตายสิ!!!

บทที่ 3

มีคนจะแขวนคอตายที่เรือนปีก!

ตรงนี้ค่อยเห็นชัดเจน!

“ทำไมไม่ยอม นอนพักอยู่ในห้องดี ๆ วิ่งโรม่าทำอะไรถึงที่นี่”
เส้นเขียนเฟิงเดินยิ้มเข้ามาหา พลงย่นมือมาช่วยจัดสาดเสื้อให้เขา

“นอนไม่หลับ” เส้นเขียนหลังปล้นสำแดงทักษะการแสดงอันเหลือล้น
ของจักรพรรดิจอจิน หัวคิ้วขมวดมุ่น แวดตารวมขมขึ้น เสกสรรปั้นแต่ง
เป็นภาพลักษณ์คนงามที่ชวนให้ผู้อื่นเฝ้าดูสงสัยได้อย่างสมบูรณ์แบบ!

“เบื่อกำลังอดอยู่ในห้องหรือ” เส้นเขียนเฟิงถาม

“ไม่ใช่ขอรับ” เส้นเขียนหลังถอนหายใจ ไม่ยอมพูดยอมจา เพียง
ย่างเดินไปยังศาลาด้านข้าง เดิมทีจนถึงตอนนี้ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนไร้ที่ติ แต่เขา
ทุ่มสมาริให้การแสดงมากไปหน่อยจึงไม่ทันสังเกตว่าบนพื้นมีก้อนหินปูน
ขึ้นมา

มาทำนองนี้ไม่พินต้องสะดุดล้มแน่นอน!

“อ้า!!!” เฟิงจะทะลุมิติมาก็ต้องหน้าผาดพื้นเสียแล้ว มันจะโหดร้าย
เกินไปหน่อยหรือเปล่า!

“ภรรยาระวัง!” ยามหน้าลือหน้าขาวน เกร่างสีแดงปล้นโฉบลงมา
จากต้นไม้ ก่อนจะคว้าเส้นเขียนหลังเข้ามาในอ้อมกอด

ไฉ่จากวีรบุรุษช่วยหญิงงามนี้มันช่าง...เส้นเขียนหลังหลับตาปี สีหน้า
ซีดเผือด รู้แบบนี้ยอมล้มหัวฟาดพื้นตายให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไปเลยก็ดี

“เจ้าเรียกเขาว่าอะไรนะ” เส้นเขียนเฟิงตกใจกับคำเรียกขานนี้

อย่างเห็นได้ชัด

“สุดท้ายก็ต้องตบแต่งกับข้าอยู่ดี จะเรียกแบบนี้ไปก่อนก็ไม่เห็นเป็นอะไร” ฉินเส้าอวี้อุ้มเขาพลางลุกขึ้นยืน “ข้าจะพาเขากลับห้อง”

“ทำไมลัมนิดเดียวก็เป็นลมเสียแล้ว” เส้นเขียนเฟิงจับชีพจรเขาดู “ลมหายใจก็ไม่ค่อยสม่ำเสมอด้วย”

เส้นเขียนหลังยังคงหลับตาปีเหมือนเดิม ก่อนจะคำรามลั่นในใจ... คุณพี่ก็ลองมาโดนอุ้มท่าเจ้าหญิงดูบ้างสิ หายใจไม่สม่ำเสมอมันก็ปกติแล้วไหม!

แถมในห้องตู่ยังมีลูกของเจ้านั่นอยู่อีก...

อ้ากกกก!

ตายไปแล้วยังดีซะกว่า!

เมื่ออุ้มเส้นเขียนหลังกลับถึงห้อง ฉินเส้าอวี้อีกวางเขาลงบนเตียงแล้วไล่เป่าไต้วให้ไปต้มชา

เส้นเขียนหลังยังคงแก้งตายต่อไป

“ในเมื่อสลบไสลไม่ได้สติ เช่นนั้นหนวยโองาสหเสขหาลุยลักหน้อยจะเป็นไร” ฉินเส้าอวี้อุ้มพากับตัวเอง

“อย่าทำอะไรตำทราบนานนั้นจะได้หรือไม่!” เส้นเขียนหลังลืมตาขึ้นด้วยความรันทดระคนซุนเคือง

กะแล้วเชื่อว่าตบตาเจ้าปีศาจจิ้งจอกนี้ไม่ได้!

ฉินเส้าอวี้อุ้มยัดมิด้น่าต่ออย่างยิ่ง

เส้นเขียนหลังดึงผ้าห่มขึ้นมากลุมโปง

“คิดจะไปหาเขียนเฟิงให้เขาคุ้มครองเจ้าไม่ให้ถูกข้าพาตัวไปสินะ” ฉินเส้าอวี้นั่งลงด้านข้าง

แน่จริงนายก็เตาให้แม่นกว่านี้สิ! เส้นเขียนหลังอยากกระซอกคอเลื้อเจ้าหน้าเขย่าแรงๆ เหลือเกิน

“ต่อให้ไม่เห็นแก่ข้า ก็เห็นแก่ลูกในห้องหน่อยเถอะ” ฉินเส้าอวี้ออนหายใจ “แต่หากภรรยาไม่ยินยอมจริงๆ ข้าก็จะไม่บีบบังคับ”

“จริงหรือ” เส้นเขียนหลังดึงผ้าห่มลง ก่อนจะมองมาด้วยสายตา

ระวางสงสัย

“แน่นอน” จีนเส้าอวี๋แววตามทุกข์ “แม่ข้าอยากได้ลูกคนนี้อีก
แค่ไหน แต่ก็ไม้อาจทนหักหาญน้ำใจภรรยาได้”

“ท่านวางใจเถอะ” เส้นเขียนหลังผุดลุกขึ้นนั่ง ก่อนจะคว้ามืออีกฝ่าย
มากุมไว้ด้วยความตื่นเต้นยินดี “จอมยุทธ์ ท่านหล่อเหลาส่งงามออกปานนี้
อนาคตจะต้องมีลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมืองแน่ๆ! ว่าแต่เราจะเอาเด็กออก
อย่างไร”

“ข้าก็ไม่รู้” จีนเส้าอวี๋ช่วยจัดแต่งเรือนผมให้เขา “แต่เจ้าไม่ต้อง
กังวลไป ต่อให้ต้องเสียทรัพย์สินเงินทองทั้งหมดของวังจួយิ่ง สามีก็น่าจะหาวิธี
ทำลายกรรมนี้ให้จงได้”

“ลำบากขนาดนั้นเชียวหรือ” เส้นเขียนหลังนวดหน้า ทนได้นั้นโฆษณา
ที่ว่า “ผ่อนคลายกายใจเพียงสามนาทิจรกรรมสลายทันทีโดยไม่เจ็บปวด”
ก็แวบขึ้นมาในหัว! ถึงยุคโบราณสืดยุคปัจจุบันไม่ได้ แต่ก็น่าจะมีพวกผู้หญิง
ที่มีความจำเป็นแบบเดียวกันอยู่บ้างสิน่า เห็นในโทรทัศน์ใช้ชาฉางหงฮวา¹
แค่ถ้วยเดียวก็เรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรอะ!

“ย่อมต้องลำบากสิ” จีนเส้าอวี๋ถูมือบนต้นขาเบาๆ พลังกล่าวด้วย
น้ำเสียงตรอมตรม “เวลานี้เจ้าเป็นอย่างนี้ไปแล้ว ที่นี้จะให้เด็กออกมา
ทางไหนได้อีกล่ะ”

เวร!!!

หัวข้อสนทนานี้มันจะฮาร์ดคอร์เกินไปแล้วนะ!!!

สมองเส้นเขียนหลังปล้นดับไปอีกรอบ!!!

ก่อนหน้านี้มัวแต่ตกใจกับเรื่องตั้งท้องจนไม่ทันคิดถึงปัญหาที่ว่า
จะคลอดทางไหน แต่เท่าที่ดูก็คล้ายจะมีความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียว...
อ้าก!!! แบบนี้ไม่เท่ากับว่าดอกเบญจมาศจะต้องพังยับเยินหรอกระยะ!

¹ สมุนไพรชนิดหนึ่ง ดอกมีสีม่วง เกสรตัวเมียมีสีแดงและมีลักษณะเป็นสามง่ามยื่นยาว
ออกมาจากตัวดอก เกสรตัวผู้คือเกสรตัวผู้ที่มีสรพคุณหลากหลาย หนึ่งในนั้นคือช่วยให้เลือดลม
ไหลเวียนดี แต่อีกด้านก็ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการสูญเสียเด็กในครรภ์ ดอกฉางหงฮวาจึงเป็นหนึ่งใน
วิธีทำแท้งของคนจีนยุคโบราณ

“เดิมทีพอครบสิบเดือนร่างกายของหลิงเอ๋อร์ก็จะเปลี่ยนแปลง”
จินเล้าอวี๋เอ๋ยซำงไบหูเขา “เด็กจะคลอดออกมาได้อย่างราบรื่น แต่หาก
จะขจัดทิ้งเสียตอนนี้ เกรงว่าจะเป็นอันตราย”

“เปลี่ยนแปลงหรือ” เส้นเขียนหลังน้ำเสียงลั่นเครือ

“อืม” จินเล้าอวี๋ซุกใส่ซอกคอเขา “แต่ไม่ต้องกลัว พอคลอดเสร็จ
ก็จะกลับเป็นเหมือนเดิม ไม่แตกต่างอะไรกับบุรุษธรรมดาทั่วไป”

ถึงขนาดมีโหมดแปลงเพศด้วยเวทย์แฮ้ย!

ทันใดนั้นเส้นเขียนหลังปล้นน้ำตานองหน้า!!!

นี่มันวิบากกรรมอะไรของผมกันพะ!!!

“ไม่เป็นไรหรอก ข้าต้องคิดหาวิธีได้แน่” จินเล้าอวี๋เช็ดน้ำตาให้เขา
“เชื่อใจสามีเถอะ”

“จะมีวิธีเปลี่ยนกลับไปเป็นเหมือนเดิมจริง ๆ หรือ” เส้นเขียนหลัง
แสนจะหดหู่

“แน่นอน” จินเล้าอวี๋พุงเขาลุกขึ้นนั่ง “ข้าจะส่งพิราบสื่อสารกลับไป
เดี๋ยวนี้ จะสั่งให้คนปิดประกาศให้ทั่ว”

“ปิดประกาศให้ทั่วหรือ” เส้นเขียนหลังเบิกตามองเขา

จินเล้าอวี๋ “ถูกต้อง ดังนั้นภรรยาไม่ต้องกังวล ได้หลักกว้างใหญ่
ไพศาล จะต้องมีคนคอยคลายความกลัดกลุ้มให้ภรรยาได้แน่”

“เดี๋ยวก่อน!” เส้นเขียนหลังคว้าตัวอีกฝ่ายเอาไว้ “เจ้าจะเขียน
ประกาศว่าอย่างไร”

“ก็จะเขียนว่า บุรุษผู้หนึ่งเปลือกนโอสถทิพย์ของเซียนจึงจอก
จนตั้งครุฑฯ ขอยอดฝีมือผู้ประเสริฐทั่วหล้าร่วมด้วยช่วยกันทำลายครุฑฯ
หากสำเร็จจงจួយิ่งจะตรกรวงล้อให้อย่างงาม!” จินเล้าอวี๋เอ๋ย

บุรุษเรอะ เส้นเขียนหลังกังวล “คนอื่นจะเดาออกหรือไม่ว่า
หมายถึงข้า”

จินเล้าอวี๋น้วนหน้า “เกรงว่าจะเดาออก”

“ทำไมล่ะ” เส้นเขียนหลังน้ำตาไหลพราก “ทั่วทั้งแผ่นดินมีบุรุษ
อยู่เยอะเยอะออกป่านนั้น!” เขาแกล้งถามดูเอง อย่าให้คำตอบที่น่ากลัว

ขนาดนี้ได้ไหม!

“ทั้งแผ่นดินมีบุรุษอยู่มากมายก็จริง แต่คนที่ทำให้วังจูงมุ้งห่มแพรยศเงินทองจนสุดตัวเช่นนี้กลับมีอยู่เพียงหนึ่ง” จินเล้าอวี๋แสดงท่าที่รักลึกซึ้งถึงขั้นทำเอาเขาไม่กล้ามองตรงๆ “แม้แต่คนเขลาอย่างเดาออกว่าเป็นผู้ใด”

“เรามาลองพิจารณากันอีกทีดีกว่า” เส้นเขียนหลังกลับไปนอนตะแคงบนเตียง รู้สึกหมดอาลัยตายอยาก!

ถ้าเรื่องนี้แพร่ออกไปละก็ คงไม่ใช่แค่บ้านสกุลเส้นจะเผาเขาทั้งเป็นหรอก แต่คนทั้งใต้หล้าก็อาจจะจับเขาเผาทั้งเป็นด้วยเหมือนกัน...

“คุณชาย” เป้าไต้ร้องเรียกจากด้านนอก “คุณชายรองมาเยี่ยมท่านขอรับ”

“ทำท่าทางดีใจหน่อย” จินเล้าอวี๋ช่วยคลุมผ้าห่มให้เขา “ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวเขียนเขียนจะฟันโต๊ะทั้งเอาอีก”

นายก็พูดง่ายสิ คนที่ท้องไม่ใช่หานี้หว่า! เส้นเขียนหลังคับแค้นใจ

“หลังเออร์!” คุณชายรองเส้นปล้นผลักประตูเข้ามา ชื่อของเขาค่อนข้างประหลาดไปหน่อย ไม่ว่าฟังอย่างไร เส้นเขียนเขียนก็ชวนให้ผู้อื่นคิดว่าเป็นเส้นเขียนเขียน² ผู้มีรอยยิ้มงดงาม ไม่ก็เส้นเขียนเขียน³ ผู้อ่อนแอ้นบอบบาง ฟังดูไม่อาจหาหัวหาญเลยสักนิด! ตัวคุณชายรองเส้นเองก็กลัดกลุ้มกับเรื่องนี้ยิ่งนัก สมัยวัยเยาว์⁴ ก็เคยไวยวายอยากจะเป็นขุนนางให้ได้ สุดท้ายกลับถูกบิดากับพี่ใหญ่ทุบตีไปหนึ่งยกก่อนจะจับโยนทิ้งไว้ในห้องเก็บฟืน หลังจากทนหิวอยู่สามวัน ในที่สุดก็ล้มเลิกความคิด ได้แต่ร้องไห้แทะนองไ้ไปพลาง ทำใจยอมรับความจริงอันโหดร้ายไปพลาง

² ชื่อเขียนเขียนประกอบไปด้วยอักษรเขียนที่แปลว่าหนึ่งพัน และอักษรเขียนที่แปลว่าถ่อมตัว ส่วนเขียนเขียนในที่นี้ใช้อักษรที่แปลว่ารอยยิ้มงดงาม มักใช้ตั้งชื่อสตรี

³ ชื่อเขียนเขียนในที่นี้แปลตรงตัวว่าต้นไม้ใบหญ้าเขียวขจี นิยมใช้ตั้งชื่อสตรี สื่อถึงสตรีรูปร่างอ่อนแอ้นบอบบาง

⁴ ย่อมาจากคำว่า “จูนิเปียว” ในภาษาญี่ปุ่น แปลตรงตัวว่า โรคเด็กม.2 ใช้สื่อถึงพฤติกรรมเพื่อเจ้าหรือไม่เข้าทำของเด็กรุ่นตอนต้นที่พยายามสร้างภาพลักษณ์ตัวเองให้โดดเด่นแตกต่างจากคนทั่วไปเพื่อเรียกร้องความสนใจ

“พี่รอง” เส้นเขียนหลังมองเส้นเขียนเขียนด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง

“พอข้าได้ข่าวก็รีบมาทันที” คุณชายรองเส้นร้อนใจ “ทำไมนับวันเจ้าถึงยิ่งอ่อนแออย่างนี้ แค่หกล้มก็ถึงกับเป็นลมเป็นแล้งเชียวหรือ”

“คงเป็นเพราะตอนที่ร่วงหัวกระแทกยังไม่หายดี” เส้นเขียนหลังระทมขมขื่น

“เส้าอวี” คุณชายรองเส้นหันไปมองน้องเขยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “ตอนนี้หลังเออร์กลายเป็นเช่นนี้ไปแล้ว เจ้ายังจะยืนต้อยเดียวข้างไม่ทอดทิ้งเขา คอยดูแลเขาจนจนชีวิตหาไม่หรือเปล่า”

เส้นเขียนหลังกระอักเลือด ไอ้คำสาบานรักวันแต่งงานหวานเลียนนี้มันอะไรกัน

แถมคำตอบของฉินเส้าอวี่ก็ถูกหลักเป๊ะเสียด้วย “ข้ายินดี”

คุณชายรองเส้นน้ำตาคลอเบ้าทันที “รู้อยู่แล้วเชื่อว่าข้ามองคนไม่ผิด เช่นนั้นก็ต้องขอฝากฝังหลังเออร์ไว้กับเจ้าแล้ว”

“ข้าไม่ยินดี” เส้นเขียนหลังลมหายใจรวยริน

แต่ไม่มีใครใส่ใจการท้วงติงของเขาเลยสักคน!

นี่มันโศกนาฏกรรมชัดๆ!

คนตระกูลเส้นล้วนรู้ดีว่าคุณชายรองเส้นเป็นพวกช่างจ้อ เพราะอย่างนั้นระหว่างที่เขาพูดเป็นต้อยทอຍ เส้นเขียนหลังจึงยิ่งเวียนศีรษะเข้าไปอีก เล่นเอาถึงกับหน้าซีดหน้าเขียวเลยทีเดียว

คุณชายรองเส้นเห็นแล้วก็เป็นกังวล พลันคว้ามือเขามากุม “หลังเออร์อย่าได้เผลอหลับเชียว ถ้ารู้สึกไม่สบายก็คุยเล่นกับพี่รองสักหน่อยก็ได้”

เป็นเพราะพี่เอาแต่พูดจ้อๆ ไม่หยุดนี้แหละ ผมถึงหน้ามืดตาลายอยู่เนี่ย...

เส้นเขียนหลังบ่นในใจ ก่อนจะทำท่าที่อึดอัด กอดผ้าห่มนอนหันหลังให้ ดูไม่อยากเหลียวแลเขาอย่างเห็นได้ชัด

คุณชายรองเส้นถอนหายใจหลายเฮือกติดกัน ก่อนจะหันไปมองฉินเส้าอวี่ “หลังเออร์ถูกตามใจตั้งแต่เด็ก ยากจะไม่ให้มีนิสัยเช่นตอนนั้น เจ้าก็อย่าได้รังเกียจเด็ดฉันท์เลย”

หมอนั่นนะเธอจะกล้ำรังเกียจ! ก็ในห้องตุ่มมีลูกของเจ้านั่นอยู่นี่!
เส้นเขียนหลังผู้หมดอาลัยตายอยากคำรามในใจ

“ซ้ายอ้อมไม่รังเกียจ” จีนเส้าอวี๋แววตาเปี่ยมรักลึกซึ้ง “ข้าจะรัก
ทะนุถนอมเขาเป็นอย่างดีแน่นอน”

ทะนุถนอมน้องสาวแกเถอะ! เส้นเขียนหลังตึงผ้าห่มมาคลุมโปง
อดคิดไม่ได้ว่าตอนนีตัวเองในอีกโลกหนึ่งจะเป็นอย่างไร

ถ้าวิญญาณของร่างนี้สลับไปเข้าร่างโน้น มันคงจะ...กระอักกระอ่วน
น่าดูเลยมั้ง

เย็นวันนั้น หลังจากเส้นเขียนหลังคัดค้านอย่างหนัก ในที่สุดจีนเส้าอวี๋
ก็รับปากว่าจะไปนอนที่ห้องรับรองแขก นับว่าเป็นพัฒนาการแบบก้าวกระโดด
เลยทีเดียว

“อากาศแห้ง ระวังไฟไหม้” คนเคาะกระบอกโม่ยามเดินออกมา
จากตรอก เส้นเขียนหลังนอนพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียง ไม่รู้สีกว่งเหงา-
หาวนอนเลยสักนิด

ในห้องรับรองแขกที่อยู่ห่างไปไม่กี่ไกล จีนเส้าอวี๋เองก็กำลังยืนครุ่นคิดอะไร
บางอย่างอยู่ข้างหน้าต่าง

“ท่านประมุข” ชายชุดดำผู้หนึ่งพลันทะยานกายลอดเข้ามา

“จัดการไปถึงไหนแล้ว” จีนเส้าอวี๋หันหน้าไปถามเขา แววตาเย็นเยียบ

“ลัทธิมารก่อความวุ่นวายไม่หยุดหย่อน ข้าน้อยเพิ่มกำลังคนแล้ว
ขอรับ” ชายชุดดำเอ่ย

“ไม่ต่างจากที่คาดไว้” จีนเส้าอวี๋นั่งลงข้างโต๊ะ “เจ้าเองจะทำอะไร
ก็ระมัดระวังด้วย”

“ขอรับ” ชายชุดดำผงกศีรษะ แล้วกล่าวต่อด้วยท่าที่ลึ้งเล “ไม่ทราบ
ว่าท่านประมุขจะลงใต้เมื่อไหร่ขอรับ”

จีนเส้าอวี๋ “ข้าจะเร่งให้เร็วที่สุด จู๋ๆ เส้นเขียนหลังก็สูญเสียความ
ทรงจำ อาจต้องเปลี่ยนแผน”

“สูญเสียความทรงจำหรือ” ชายชุดดำนินวหน้า “หรือเป็นเพราะว่า...

ก็เลยตั้งใจเล่นละครตบตา”

“ไม่เหมือนเป็นเช่นนั้น” ฉินเล่าอวี๋ส่ายหน้า “เขาในตอนนี้เป็นเหมือนเป็นคนละคนกับเมื่อก่อน”

“อย่างนั้นท่านประมุขมีแผนการเช่นไร” ชายชุดดำถาม
ฉินเล่าอวี๋ไม่ตอบ ทว่ารอยยิ้มกลับแฝงแววซุกซน

เช้าวันต่อมาเส้นเขียนหลังสะดุ้งตื่นเพราะเสียงอะอะมะเหิงนอกหน้าต่าง
จึงลงจากเตียงด้วยความงุนงง คิดจะไปดูสักหน่อยว่าเกิดอะไรขึ้น

“คุณชายตื่นแล้ว” พ่อเป่าโต้วได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็ยกน้ำร้อน
เดินเข้ามา

“ข้างนอกเกิดเรื่องอะไร” เส้นเขียนหลังสงสัย

“น่าตกใจมากเลยขอรับ” เป่าโต้วช่วยบิดผ้าซับหน้าให้เขา “เมื่อคืน
คุณชายออกไปไถตัวแม่นางผู้หนึ่งมาจากอุทยานผู่หรง ตอนนั้นนายหญิงร้อง
ร้องให้คร่ำครวญอยากจะถูกคอยตายมาได้ครึ่งชั่วยามแล้ว นางบอกว่าเลี้ยงลูก
ออกมาไม่รักดี ไม่มีหน้าไปพบเจ้าปราสาทอีก!”

“แค่นี้” เส้นเขียนหลังถึงกับเฟลอกลืนเกลือกที่ไช้บัวปากเข้าไป
เต็มๆ พี่รองของเขามีงานอดิเรกเช่นนี้ด้วยหรือ เล่นบทดราม่ากันตั้งแต่
เช้าตรู่แบบนี้มันยากจะรับไหวจริงๆ

“คุณชายอยากไปดูหรือไม่ขอรับ” เป่าโต้วช่วยตบหลังให้เขา

ราชาเขาเมาท์เส้นเขียนหลังพยักหน้าอย่างแน่วแน่ทันที!

“แต่จะว่าไปก็ประหลาดนะขอรับ” เป่าโต้วปรนนิบัติเปลี่ยนเสื้อผ้า
ให้เขาพลางเอ่ย “แต่ไหนแต่ไรมาคุณชายรองไม่เคยสนใจนางโลมเลย
แต่ตอนนี้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรเข้าสิ่ง”

ชื่อมาแล้วก็ช่างเถอะ แต่ถึงขั้นพากลับมาบ้านอย่างเอิกเกริกอย่างนี้
ก็ไม่แปลกที่มารดาพี่รองอยากจะถูกคอยตาย!

“ข้าไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้ว!!!” ณ ลานข้างเรือนใหญ่ สตรีผู้ประดับประดา
ด้วยปิ่นทองและเพชรนิลจินดาเต็มศีรษะกำลังยืนอยู่บนเก้าอี้ มือกำผ้าขาว

ที่พาดกิ่งไม้เอาไว้

“เลี้ยงลูกออกมาไม่รักดีเช่นนี้ ข้าจะไปสู้หน้านายท่านได้อีกหรือ!”

“นายหญิงรองคิดให้ดีกว่าเถิดเจ้าคะ อย่าทำเรื่องโง่เขลาเลยนะ เจ้าคะ!” สาวรับใช้และบ่าวไพร่ที่ห้อมล้อมอยู่พากันร้องให้พึมพาย ภาพที่ออกมาจึงสะท้อนใจผู้คนอย่างยิ่ง!

เปาโต้วพยงตัวเส้นเชียนหลังวิ่งเหยาะๆ ไปดูเรื่องฉาวโฉ่ แต่ยังไม่ทันเข้าไปในลานก็ได้ยินเสียงคนร้องเรียกเสียก่อน “หลังเอ๋อร์!” น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

เวรเอ้ย! เส้นเชียนหลังได้ยินก็เงยหน้า เห็นท่านแม่ผู้เป็นภริยาเอกของเจ้าปราสาทเส้นกำลังพึงรวาระเบี่ยงชมเรื่องครึกครื้นพลางทะเมลิตแต่งอยู่บนชั้นสามของหอเล็กกลางลานเรือนใหญ่

“ซันมาลี” นายหญิงใหญ่เล่นก๊วกมือเรียกเขาอย่างตื่นเต้นดีใจ “ตรงนี้เห็นชัดดี แต่ระวังอย่าให้ร่วงลงไปล่ะ”

เส้นเชียนหลัง “...”

ใครก็ได้บอกผมที่บ้านนี่เป็นคนแบบไหนกันเนี่ย!

บทที่ 4

ไถ่ตัวบรรพบุรุษมาได้หนึ่งคน!

อย่ามาจิ้มโต๊ะหีบหยกขาวของข้านะ!

“**รีบมานั่งข้าง ๆ แม่ขึ้นมา**” เส้นเขียนหลังเพิ่งจะขึ้นมาถึง ก็ถูกนายหญิงใหญ่เส้นดิ่งมานั่งบนเก้าอี้บุนวม สาวรับใช้ที่อยู่ด้านข้าง ก็กระวีกระวาดยกชาหอมและผลไม้ต่าง ๆ นานามาวางจนเต็มโต๊ะ แค่นี้ก็รู้แล้วว่าตั้งทำอะไรกันยาว!

เส้นเขียนหลังมองลงไปด้านล่าง “พี่รองไม่อยู่หรือขอรับ” ทำไมปล่อยให้แม่ตัวเองก่อเรื่องแบบนี้

“เมื่อครู่เห็นยังเกลี้ยกล่อมกันอยู่เลย แต่ตอนหลังกลับเดินหัวฟัดหัวเหวี่ยงออกไปแล้ว” นายหญิงใหญ่เส้นตะเฆะเมล็ดแดงต่อ “มีแม่ที่เอะอะก็ร้องให้พุ่มพวยเช่นนี้ เขียนเขียนเองก็ช่างน่าเวทนาแท้ ๆ”

“แค่นี้” เส้นเขียนหลังส่ายหน้า

“ข้าหน้อยสิ” นายหญิงใหญ่เส้นรีบตบหลังให้เขา กำไลหยกหุ้มเงิน หุ้มทองบนข้อมือส่งเสียงกรุ๊งกริ๊ง เห็นแล้วก็รู้ทันทีว่าความเป็นอยู่หรูหราขนาดไหน!

“ไปตามท่านพ่อมาดูหน้อยดีหรือไม่ขอรับ” เส้นเขียนหลังนึกกังวล “เกิดโศกโศกโศกโศกโศกเป็นเรื่องขึ้นมาจริง ๆ จะทำอย่างไร”

“ไม่ได้เด็ดขาด” นายหญิงใหญ่เส้นเอ่ยข้างโศกเขาอย่างมีลัษณคมใน “ไม่เพียงแต่เรียกมาไม่ได้ แม่ยังเจตนาส่งคนไปรั้งพ่อเจ้าเอาไว้ ไม่ให้เขากลับมาได้ชั่วคราวด้วย”

เส้นเขียนหลังมองนางอย่างหมดคำพูด เป็นแม่ประสาอะไรกันเนี่ย

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าสิ่งที่ทรمانใจที่สุดในการเล่นละครคืออะไร”

นายหญิงใหญ่เส้นถาม

เส้นเขียนหลังครุ่นคิดก่อนตอบ “ไม่สามารถแสดงความรู้สึกที่สมจริงออกมาได้”

ในฐานะที่เขาเป็นจักรพรรดิจอเงิน เห็นได้ชัดว่าคำตอบนี้มีน้ำหนัก น่าเชื่อถืออย่างยิ่ง ทว่านายหญิงใหญ่เส้นกลับส่ายหน้าแย้ง “ไม่เกี่ยวอะไร กับความรู้สึก สิ่งที่ทรمانใจที่สุดคือ ทั้งที่ลงทุนลงแรงแสดงละครอย่าง เต็มกำลัง กลับไม่มีใครยินดีชมดู”

เส้นเขียนหลังปล้นรู้สึกคำตอบของตัวเองพ่ายแพ้ราบคาบ!

“ที่โหวกเหวกโววายจนเป็นเรื่องใหญ่โตขนาดนี้ ก็แค่คิดจะรีบปิดสว่ ให้พ้นตัวก่อนที่นายท่านจะโมโหเป็นพื้นเป็นไฟก็เท่านั้น” นายหญิงใหญ่เส้น ดูแคลน “ปาที่เช่นนี้ ไหนเลยจะรอดพ้นสายตาแม่ไปได้”

ถ้อยคำนี้ฟังดูแสนจะอหังการจริง ๆ มีสงวราศีสมกับเป็นภริยาเอก อย่างยิ่ง!

เส้นเขียนหลังได้ยืนก็ตื่นตระหนก “ปิดสว่ให้พ้นตัวหรือ แต่พี่รอง เป็นลูกในไส้ของนางนะ” ไม่ว่าอย่างไรก็น่าจะประคบประหงมปกป้องลิ มืออย่างที่ไหน พอเกิดเรื่องขึ้นมาก็รีบชิงหนีไม่ดูดำดูดีอย่างนี้

“เจ้าเด็กบื้อคนนี้ ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ถึงจะได้สติเสียที” นายหญิงใหญ่เส้น ใช้นิ้วชี้จิ้มหน้าผากเขา “ลืมหมดแล้วจริงหรือ”

เส้นเขียนหลัง “...”

“เป่าโด้ว อธิบายให้คุณชายน้อยกระจางหน่อยซิ” นายหญิงใหญ่ เส้นฟังราระเบียงชมเรื่องครึกครื้นต่อ เมื่อครุ่นนายหญิงรองไม่ได้ทำอะไร มากไปกว่าจิบน้ำให้ชุ่มคอ พอกำลังพินคินมาใหม่ก็เริ่มร้องให้พุ่มพ่ายอีกรอบ

เดี๋ยบลืมใช้ท่าสัณห์ล่ำปากใจ อันที่จริงซำรับใช้ไม่ควรซุบซิบนินทา ต่อหน้าเจ้านาย ทว่าก็ไม่อาจขัดคำสั่งได้ จึงได้แต่เอ่ยให้อ้อมค้อมสุดชีวิต “ความสัมพันธ์ระหว่างคุณชายรองกับมารดาจิตจางห่างเหินกันมาแต่ไหนแต่ไร แล้วขอรับ หากจะพูดกันจริงๆ นายหญิงรองกับคุณชายสามต่างหากที่รักใคร่

ผูกพันกันดี”

ถึงตรงนี้เส้นเขียนหลังก็เพ่งนึกขึ้นได้ ก่อนหน้านั้นเคยได้ยินว่าตระกูล
เส้นมีบุตรชายอีกคนรับราชการอยู่ในเมืองหลวง น้อยครั้งที่จะกลับบ้าน

“ต่อให้รับราชการตำแหน่งใหญ่โตแค่ไหนแล้วจะมีประโยชน์อะไร”
นายหญิงใหญ่เส้นยิ้มเยาะ “สุดท้ายก็ไม่ได้อยู่ข้างกายอยู่ดี”

“ให้เข้าไปกล่อมพี่รองสักหน่อยดีหรือไม่ขอรับ” เส้นเขียนเขียนมีภาพ
ประทับใจที่ไม่เลวในสายตาเส้นเขียนหลัง

“จะไปกล่อมเขาทำไม” นายหญิงใหญ่เส้นเบิกตาโพลงด้วยความ
ประหลาดใจ

...ก็แม่เขาจะแขวนคอฆ่าตัวตายไฉน! ต่อให้เล่นละคร แต่ถ้า
เอาแต่ยืนตากแดดบนเก้าอี้ก็เหนื่อยมากนะรู้ไหม! เส้นเขียนหลังลอบตะโกน
อยู่ในใจ แต่สีหน้ากลับดูว่าง่ายฉลาดเฉลียว “ข้ากลัวว่าหากแม่ร้องยัง
โหวกเหวกโวยวายอยู่อย่างนี้ จะเสียงดังรบกวนการพักผ่อนของท่านแม่”

นี่คือสิ่งที่เรียกว่าทักษะพื้นฐานของจักรพรรดิจอเงินอย่างไรล่ะ!

“ไม่เป็นไร” นายหญิงใหญ่เส้นกระตือรือร้นยิ่ง “มีการแสดงเช่นนี้
ให้ดู อดหลับอดนอนสามวันสามคืนก็ยิ่งไหว”

พลังการต่อสู้จะแข็งแกร่งไปไหน! เส้นเขียนหลังอึ้งมองนาง ในใจ
ท่วมท้นด้วยความรังเกียจ

“หลังเออร์ เที่ยงนี้จะอยู่กินข้าวกับแม่หรือไม่” นายหญิงใหญ่เส้น
เชิญชวน “แม่ให้คนครัวทำยาฝักเย็นที่เจ้าชอบที่สุดเอาไว้ มีทั้งมะระ หัวไชเท้า
ตั้งโอ๋ ขึ้นฉ่าย แล้วก็ใบพลูทองด้วย”

เส้นเขียนหลังแค่ฟังก็แทบอาเจียน “ข้ากลับดีกว่า”

“ทำไมเล่า” นายหญิงใหญ่เส้นขอบตาพลันแดงเรื่อ “หรือว่าพอ
หลังเออร์ความจำเสื่อมก็เกิดรังเกียจแม่ขึ้นมา”

“ไม่ใช่เช่นนั้นอยู่แล้ว!” เส้นเขียนหลังรีบลอบ “ข้าก็แค่กินข้าวเข้า
มากไป เลยคิดจะอดให้หิว จะได้ช่วยย่อยอาหารที่เท่านี้เองขอรับ”

“ก็จริง” นายหญิงใหญ่เส้นเหลือบมองท้องเขาแวบหนึ่งก่อนกล่าวยิ้มๆ
“ช่วงนี้เจ้าดูตัวมั่งขึ้นนิดหน่อยนะ”

เส้นเขียนหลังพล้นยกมือกุมท้องน้อยด้วยความตื่นตระหนก!

แม่ของเขาคลอดลูกชายมาแล้วตั้งสองคน ต้องมีประสบการณ์โชกโชนแน่ๆ ถ้าถูกจับได้ว่ามีเด็กอยู่ในท้องละก็ ต้องตายແง่ແก่!

“จะปิดไปทำไม ถึงอ้วนท้วนก็ยังเป็นคนงาม” นายหญิงใหญ่เส้นไม่ใส่ใจ “แม่ไม่เชื่อหรอกว่าฉันเล่าอวี๋เขาจะรังเกียจ”

เส้นเขียนหลังอยากจะหลั่งน้ำตาอีกรอบแล้วสิ

อยู่ดีๆ พุดชื่อเจ้าคนนั้นทำไมครับแม่!

ลำบากนักกว่าจะบอกลามารดามาได้ เส้นเขียนหลังรีบเร่งไปที่เรือนของพี่รอง แต่ยังไม่ทันได้เข้าไปในลานบ้านก็ได้ยินเสียงคำราม “เจ้าหยุดมือเดี๋ยวนี้!”

“ไม่” น้ำเสียงนั้นอ่อนเยาว์ใสกระจ่าง ทว่ากลับฟังไม่ออกว่าเป็นบุรุษหรือสตรี “ในเมื่อพาข้ากลับมาแล้ว ก็ต้องปล่อยให้ข้าเล่นสนุกจนพอใจก่อนสิ”

“อ้าก!!!” คุณชายรองเส้นร้องลั่น

เส้นเขียนหลังตกใจจนหยุดฝีเท้า ได้แต่มองหน้าเล็กล่กกับเป่าไต้หวัน

“ปี่นี้เจ้าอายุเท่าไรแล้ว” เส้นเขียนหลังพล้นถาม

“จะสิบเจ็ดแล้วขอรับ” เป่าไต้หวันงง “ทำไมจู่ๆ คุณชายก็ถามขึ้นมาล่ะขอรับ”

“เช่นนั้นเจ้าก็เข้าไปไม่ได้” เส้นเขียนหลังน้ำเสียงหนักแน่น ไม่เว้นช่องให้ต่อรอง “รอข้าอยู่หน้าประตู” เขาจะต้องปกป้องจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ ผุดผ่องของผู้เยาว์เอาไว้ให้จงได้!

เป่าไต้หวันทำปากย่น อันที่จริงเขาก็อยากเข้าไปดูเรื่องครึกครื้นเหมือนกันนี่นา

“ขึ้นใจยังทำตัวอย่างนี้ ก็อย่าโทษว่าข้าไม่เกรงใจนะ!” คุณชายรองเส้นคำรามลั่นอีกครั้ง

“ไม่เกรงใจแล้วอย่างไร” เห็นได้ชัดว่าฝ่ายตรงข้ามไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา “ขอแค่เสียบแล้วสนุกก็พอ จะสนใจว่าเจ้าชอบใจหรือไม่ชอบใจ!”

เส้นเขียนหลังถึงกับสะดุ้งเหวี่ยง คำพูดแบบนี้ยังเอ่ยออกมาได้ สมแล้วที่เป็นคุณพี่สาวจากหอโคมเขียว แค่งก็รู้ว่าเปิดเผยหัวหาญ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมแม่ร้องถึงเอาแต่ร้องห่มร้องไห้ อยากจะผูกคอตายแบบนั้น!

“คุณชาย ยังจะเข้าไปหรือไม่ขอรับ” เป้าได้ถามด้วยใบหน้าแดงก่ำ

“...เอาไว้อันหลังแล้วกัน” เส้นเขียนหลังหันหลังแผ่นแนบ คุณคนอื่นทำเรื่องอย่างว่าให้เป็นตากุ้งยิงแน่!

“เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะสู้กับเจ้าให้ตายตกไปตามกัน” คุณชายรองเส้นถกแขนเสื้อขู่อยู่กลางลานเล็ก

ใต้ต้นอุ้ง¹ หนุ่มน้อยน่ารักในชุดขาวผู้หนึ่งกำลังใช้นิ้วจิ้มลำต้นให้เป็นรูเล่นๆ ส่วนผิวหน้าไต่ะหินหยกขาวที่อยู่ข้างกายนั้นพรุนไปนานแล้ว ผลลัพธ์ของพลังทำลายล้างนี้เทียบได้กับสวานไฟฟ้าเลยทีเดียว

“เจ้าจะอาละวาดไปถึงเมื่อไหร่” เส้นเขียนเขียนนึกเสียใจที่ไปรับเอาเผือกร้อนๆ หัวนี้มาถือให้ลวกมือ “รีบเข้าไปเปลี่ยนเป็นชุดสตรีในห้องเร็ว เกิดมีคนมาเห็นข้าจะทำเช่นไร”

“ฮึ!” หนุ่มน้อยชุดขาวพลันทูปม้านิ่งหินจนป็นี่เป็นผุยผง และยังคงนั่งนิ่งไม่ขยับ ดูอารมณ์เสียเอามากๆ!

เส้นเขียนเขียนคลั่งขมับด้วยความขมขื่น

ค่าก็ไม่ได้ ตบตีก็เอาชนะไม่ไหว แถมยังนิสัยดุร้ายสุดๆ นี่มันบรรพบุรุษประเภทไหนกันหนอ...

ยามเที่ยงวัน เจ้าปราสาทเล่นกับเส้นเขียนเฟิงที่เพิ่งกลับจากทำธุระพลันได้ยินข่าวอันน่าตื่นตกใจว่า “คุณชายรองได้ตัวนางโลมผู้หนึ่งมาจากหอโคมเขียว”

ข่าวนี้สร้างความตกตะลึงสุดขีด

¹ ต้นมเปิลสายพันธุ์จีนชนิดหนึ่ง เป็นไม้ผลัดใบ ลำต้นตรง ใบเป็นแฉก ออกดอกสีเขียวเหลือง สามารถนำมาผลิตมาสักได้น้ำมันได้ เนื่องจากมีลักษณะสูงใหญ่ ประกอบกับสมัยโบราณเชื่อกันว่าเป็นต้นไม้ที่ทงส์จะมาพักพิง จึงมักถูกอ้างถึงในกวีนิพนธ์บ่อยครั้ง

“อะไรนะ” เจ้าปราสาทเส้นได้ฟังเช่นนั้นก็เดือดดาลจนแทบสิ้นสติ!
เส้นเขียนเฟิงเองก็ตกอกตกใจ “เป็นความจริงหรือ แต่ไหนแต่ไรมาน้องรองไม่เคยข้องแวะอบายมุข ไหนเลยจะทำเรื่องเช่นนี้ได้”

“เรื่องจริงขอรับ” ขำรับใช้กล่าวอย่างซื่อตรง “พอนายหญิงรองได้ยินเรื่องนี้ก็เอาแต่จะเขว่นคอฆ่าตัวตายทำเดี๋ยว ทว่าต่อมาแสงแดดแรงเกินไปจึงกลับไปเพราะทนร้อนไม่ไหวขอรับ”

“เหลวไหลสิ้นดี!” เจ้าปราสาทเผ่าโกธเกรี้ยว “คุณชายรองอยู่ไหน”

“อยู่ในห้อง ยังไม่ออกมาเลยขอรับ” ถ้อยคำนี้เหมือนเทน้ำมันรดคองไฟ อย่าว่าแต่เจ้าปราสาทเผ่าเลย กระทั่งเส้นเขียนเฟิงเองก็ยั้งนิ้วหน้า

“อีกเดี๋ยวหากบิดาข้ามา เจ้าต้องพูดตามที่ตกลงกันเอาไว้นะ” ในเวลาเดียวกันเส้นเขียนเขียนก็กำลังชักซ้อมกับหนุ่มน้อยอย่างเคร่งเครียด “อย่าบอกว่าตัวเองเป็นนางโลมอีกเชียว เข้าใจนะ”

“ชิ!” หนุ่มน้อยเปลี่ยนไปสวมชุดกระโปรงสีเหลืองอ่อนเรียบร้อยแล้วบนศีรษะยังเสียบดอกไม้สีเหลืองดอกเล็กๆ เอาไว้ด้วย กอปรกับดวงหน้าหมดจดงดงามและผิวพรรณเนียนละเอียด ไม่ว่าใครได้พบเห็นล้วนเชื่อว่าเขาเป็นสาวน้อยวัยสิบสามสิบสี่ ไม่มีทางเชื่อมโยงเข้ากับโต๊ะพังๆ ที่มีแต่รูปหุ่นในลานนั้นเป็นแน่!

“เด็กดี ว่าง่าย ๆ แล้วข้าจะให้เจ้ากินขนมหวาน” ระหว่างที่เส้นเขียนเขียนกำลังช่วยจัดปิ่นของอีกฝ่ายให้เข้าที่อยู่นั้น ก็เป็นจังหวะที่ประตูเรือนถูกเปิดผัวะพอดี จากนั้นคนกลุ่มใหญ่ก็พากันกรูเข้ามา

“เจ้าลูกทพ!” เจ้าปราสาทเส้นเฟิงก้าวพ้นประตูก็เห็นบุตรชายกำลังช่วยจัดปิ่นให้อีกคนอยู่ จึงยิงโกรธเกรี้ยวเข้าไปใหญ่!

“ท่านพอใจเย็นก่อนขอรับ!” เส้นเขียนเขียนรีบอธิบาย “เสี่ยวเหยาไม่ได้เป็นอย่างที่ท่านคิด!”

“ใช่แล้ว ฟังน้องรองอธิบายก่อนเถิดขอรับ” เส้นเขียนเฟิงเองก็ช่วยเกลี้ยกล่อมอยู่ด้านข้าง “น้องรอง นี่มันเรื่องอะไรกันแน่”

เส้นเขียนเขียน “จริงอยู่ที่เสี่ยวเหยาทำผิดในหนทางโลม แต่ก็รักษา

ความบริสุทธิ์ผุดผ่องมาตลอด เมื่อคืนตอนผ่านอุทยานผีหรง ข้าเห็นนางร้องให้อยู่คนเดียวเลยเข้าไปถามไถ่ ถึงได้ความว่าอีกไม่กี่วันนางจะอายุครบสิบสี่ปี²

ทุกคนต่างรู้ว่าในหอนางโลม เมื่อเด็กหญิงอายุครบสิบสี่จะต้องเริ่มรับแขก ไม่ว่าใครก็หนีไม่พ้น

“ตอนนั้นข้ารู้สึกเวทนาจึงจ่ายเงินไถ่ตัวนางกลับมา ต่อให้มาเป็นสาวใช้กันครั้นก็ยังดีกว่าอยู่ในสถานเริงรมย์นั่น” เล็นเขียนเขียนเหลือบมองสีหน้าบิดาด้วยท่าทีระแวงระวัง

“ยังเป็นเพียงตรูฉีน้อยอยู่จริง ๆ หรือ” เจ้าปราสาทเล็นถาม

“จริงแท้แน่นอนขอรับ!” เล็นเขียนเขียนรีบพยักหน้า

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น...”

“ท่านนี่คือคุณชายใหญ่เล็นหรือเจ้าคะ” เจ้าปราสาทเล็นยังพูดไม่ทันจบ หนุ่มน้อยผิวขาวเนียนกลับเอ่ยขึ้นมาเสียก่อน ทั้งยังยกมือป้องปากพลางแย้มยิ้ม “ช่างหล่อเหลาจริง ๆ เจ้าคะ”

ใบหน้าของเจ้าปราสาทเล็นพลันดำทะมึน!

“จะ...จะ...เจ้าพูดจาเหลวไหลอะไร” เล็นเขียนเขียนแทบจะร้องให้อยู่ รอมร่อ รีบวิ่งเข้าไปปิดปากเขาเป็นพัลวัน!

“ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่อุทยานผีหรงก็เคยได้ยินว่าคุณชายใหญ่รูปงามยิ่ง ทั้งยังร่ำรวยมีอำนาจ วันนี้ได้มาเห็นก็พบว่าโดดเด่นเหนือธรรมดาโดยแท้ดีกว่าบุรุษหน้าเหม็นเหล่านั้นไม่รู้ตั้งกี่เท่า” หนุ่มน้อยทำท่าขวยเขิน

“หุบปากเดี๋ยวนี้เลยนะ!” เล็นเขียนเขียนนอยากเป็นลมไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด

“ແມ່ນາງໂປຣດສຳຣາມກິຣຶຍາດ້ວຍ” เล็นเขียนเฟิงเองก็มีสีหน้าไม่ดีนัก

“หากคุณชายยินยอม ให้ข้าอยู่ข้างกายท่านดีหรือไม่เจ้าคะ” หนุ่มน้อยกตปลายนิ้ว ดวงตาวาววับคู่ นั้นฉายประกายแห่งอารมณ์ว่าเหว่ เลื้อยข้างหนึ่งพลันเลื่อนลงจากลาดไหล่ เผยให้เห็นหัวไหล่ขาวเนียนและเสื้อตัวไว² สีฟ้า

² เลื่อนชั้นในของสตรีจีนยุคโบราณ มีลักษณะคล้ายผ้ากันเปื้อนเด็ก ใช้คาดปิดรอบอกโดยมีสายผ้าผูกรอบคอและเอว

มารดาบังเกิดเกล้าของข้า เจ้ากำลังทำอะไรอยู่เนี่ย! เส้นเชียนเชียน
น้ำตาไหลอาบหน้า พลันถลาเข้าไปห่อตัวเขาไว้ด้วยเสื้อตัวนอก

“ให้ค่าเดินทางไปสักก้อน แล้วปล่อยไปซะ!” เจ้าปราสาทเส้นโกรธจัด
จนแทบสิ้นสติ

“ท่านพ่อ” เส้นเชียนเชียนสีหน้าอมทุกข์

“ไปไปแล้วเมื่อไหร่ค่อยมาเรียกข้าว่าพ่อ!” เจ้าปราสาทเส้นหันหลัง
เดินจากไปด้วยความกราดเกรี้ยว ฝ่ายเส้นเชียนเชียนเองก็เฝ้าด้วยความขุ่นเคือง
“หากยังเห็นว่าข้าเป็นพี่ใหญ่ ก็รีบส่งแม่นางผู้นี้ออกไปเสียเถอะ”

“คุณชายใหญ่ช่างใจร้ายจริงๆ” หนุ่มน้อยรูปร่างงามขอบตาปลั่งแดงระเรื่อ
เห็นได้ชัดว่าแสดงละครจนติดลมไปแล้ว

“เจ้าหุบปากไปเลย!” เส้นเชียนเชียนใจพังจนป่นปี้ ไม่มีเวลาอธิบาย
อะไรกับพี่ใหญ่ พอรวบตัวคนมาอุ้มได้ก็รีบพาเข้าห้องทันที!

เส้นเชียนเชียนส่ายหน้า จากนั้นจึงหันหลังเดินออกจากเรือนเล็ก

“เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่” เส้นเชียนเชียนกระแทกประตูปิดอย่างแรงแล้ว
กอดเสียงคำราม “ก็รู้อยู่แล้วว่าทั้งเขาและข้าต่างก็ทำเพื่อเจ้าทั้งนั้น!”

“แล้วอย่างไร” ตัวการใหญ่เอนกายพิงหัวเตียงด้วยท่วงท่าเกียจคร้าน
พลงหยิบหนังสือเล่มหนึ่งมาพลิกดู “ให้เขามารับข้าซะ ไม่อย่างนั้นข้าจะ
อาละวาดต่อไปให้บ้านสกุลเส้นไม่ต้องสงบสุขแม้แต่วันเดียว!”

“สารเลวเอ๊ย!” เส้นเชียนเชียนเข่นช้ำด้วยคิ้วพ่น อยากรื้อคออีกฝ่าย
มาทุบตีระบายนามณ์สักยกเสียเหลือเกิน!

น่าโมโหจริงๆ ให้ตายเถอะ